

ВЪ СВЪТЛИНАТА НА УЧИТЕЛЯ

ОТЪ ЛЮБОМИЛИ

★★★

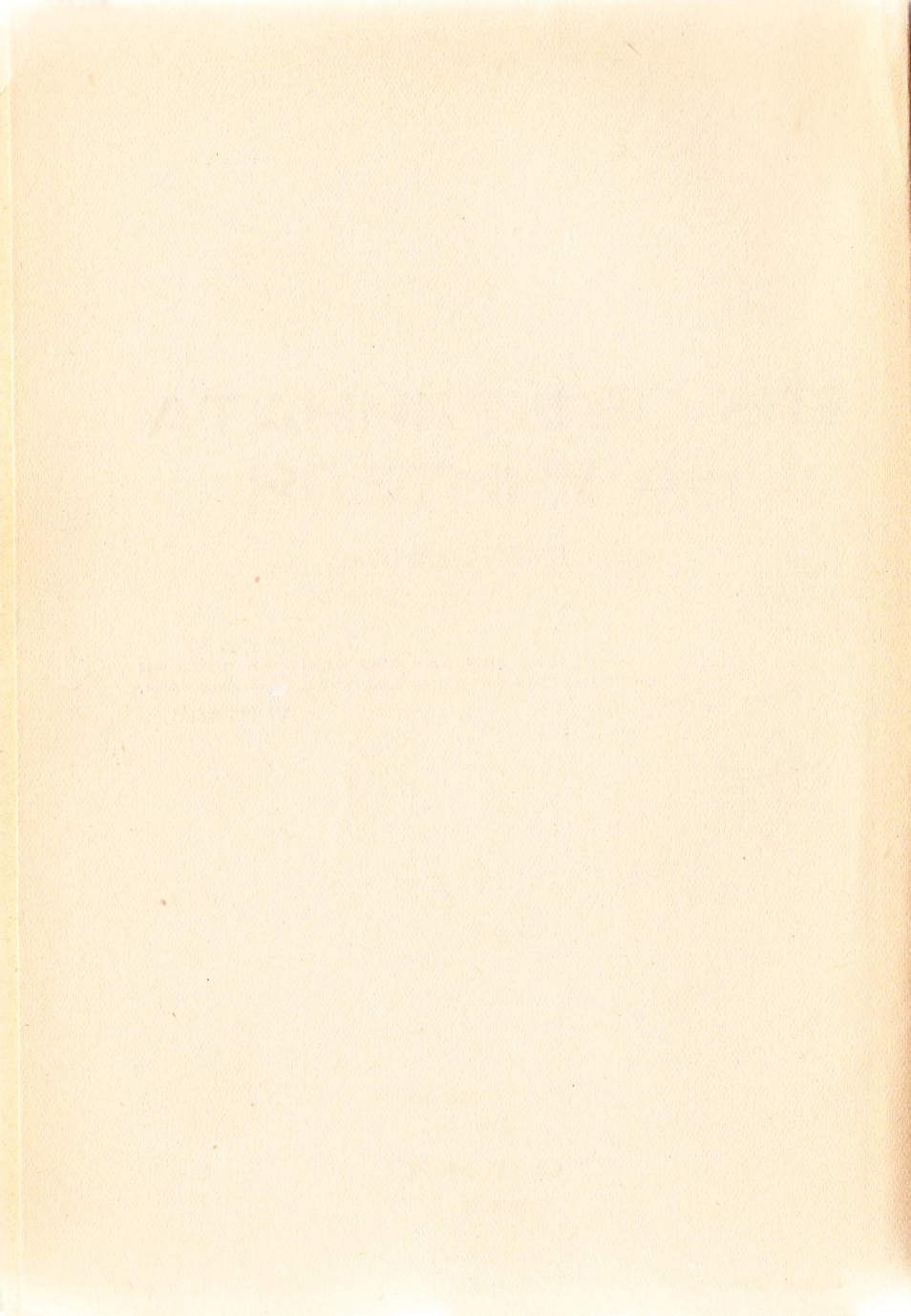
СОФИЯ
1940

ВЪ СВѢТЛИНАТА НА УЧИТЕЛЯ

ОТЪ ЛЮБОМИЛИ

Ако една мисъл съдържа въ себе си
животъ, свѣтина и свобода, приемере я.
УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1940

Въ Бога противоречия нѣма.

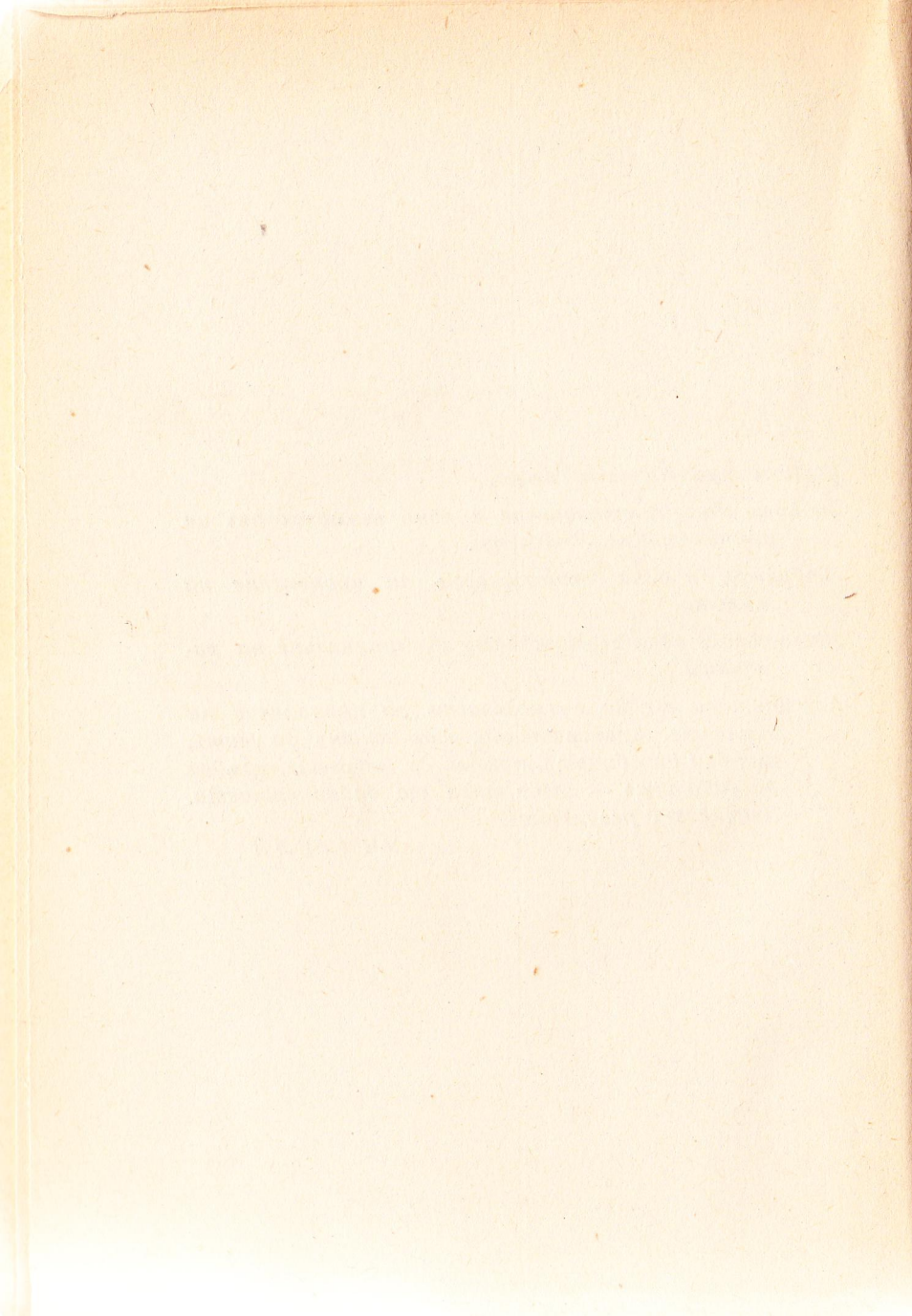
За Бога всѣко противоречие е една възможностъ за проявление на Любовта.

Любовта е една възможностъ за проявление на живота.

Животътъ е една възможностъ за проявление на работата.

А работата е една възможностъ за проявление на знанието. Следователно, ако искашъ да учишъ, трѣбва да обичашъ, трѣбва да живѣешъ, трѣбва да работишъ — следъ това ще дойде знанието. Знанието е резултатъ.

УЧИТЕЛЯ

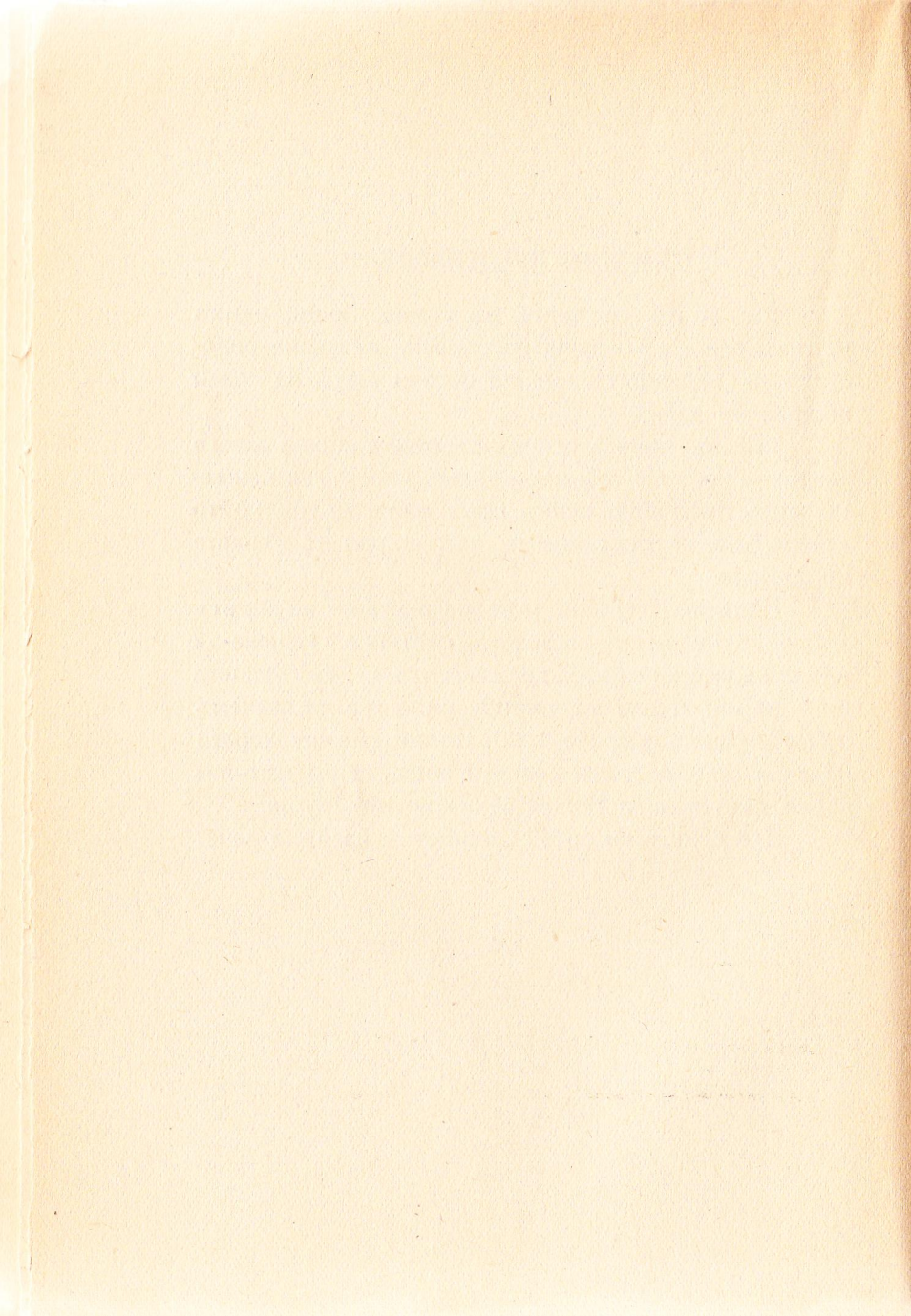
ВМѢСТО ПРЕДГОВОРЪ

Тоя, който се скита въ тъмна нощъ, единъ малъкъ огнецъ може да го оправи, да върне радоститѣ и надеждитѣ му, да посочи пътя, да спаси живота му даже!

Такъвъ малъкъ огнецъ съзрѣхме ние на своето време — него ви сочимъ — единъ изворъ за изжаденіия въ пустинята, единъ новъ пътъ за тоя, който всѣки день се стълкновява, като върви въ сѣнката на живота.

Излѣзте на слънце и възрадвайте се на дарътъ който то ни носи — обилната свѣтлина. И нека тя влѣзе въ умоветѣ ни, за да се не спъваме; въ сърдцата ни — да ни сгрѣе; въ волитѣ ни — за да станемъ проводници на доброто, на братството между хората на оная любовъ къмъ всичко живо, която изпълва всѣка събудена за Божествения животъ душа.

Ще спишъ ли още? Слънцето е изгрѣло вече.

1. Въ НАЧАЛОТО бѣ Богъ. А самото Начало какво е — незнаемъ. Въ и отъ НЕГО е Богъ — отъ Него произлѣзе — и въ НЕГО пребивава.

2. Въ Бога се яви Мисль; Мисльта стана Слово; Словото — Образъ; Образа — животъ.

3. Въ Живота има всичко, което е минало: — Пжтя и Истината, а което ще бжде — наричатъ Духъ, който изпитва и дълбочинитѣ Божии, а самъ отъ нищо се не изпитва.

(отъ новото Рилско Евангелие)

СВОБОДНИ ХОРА — ПЖТЯ НА ИЗБРАНИТѢ

Има едно върховно вѣчно **Начало**, отъ Което произлиза всичко.

Човѣшкия животъ добива смисль само въ стремежа да постигне, приближи и опознае това **Начало**.

Истината е достъпна само за свободния.

Свободенъ е добриятъ, които живѣе Истината.

Всѣко знание, което приближава при Бога, е добро.

Приближаването се познава по това, че човѣкъ почва да проявява качества на **Началото**: — Изворъ вѣченъ на Животъ, свѣтлина, веселие, добро — безъ да иска въ замѣна нѣщо.

Приближаване къмъ **Началото** е **вжтрешенъ пжтъ**. То е достъпно за всички, но не въ едно и също време — еднакво.

Земния животъ е стълбата на това приближаване: страданията — стжпалата, а радоститѣ и доволствата — почивка.

Свободниятъ човѣкъ никога не сжди — нито себе си! Той учи и работи — и за себе си и за ония, които смѣта за свое отражение въ вѣчния животъ — свои братя, околнитѣ (близкитѣ).

Радостта да пръсне свѣтлината, която е придобилъ — е пжтеката на Свободния. Но той бисери на свини не хвърля!

Насилието, отъ кждето и да иде то — нито следва, нито му става проводникъ.

Свободата отвънъ е резултатъ на неговата вътрешна свобода: — има роби свободни, има и „свободни“ — роби!

Пжтя на свободнитѣ носи за обикновенитѣ хора само страдание, а за ония, за които Е — съзнание за изпълване задачата на живота.

*

Нѣма добро дърво, което да дава лошъ плодъ.

Ако го има въ тебе, ще го видишъ и вънъ — и доброто и лошото. Но ако има лошото (значи по-нисшъ животъ) не го осъзнавай, за да не привлечашъ енергии въ тия нисши области и кръвъ въ нисшитѣ центрове на мозъка — и съ това да го подхранвашъ.

*

Отношенията може да се установятъ съ словоборства и логика — резултата е страхъ предъ по-силния, метода е все пакъ насилието, макаръ и само умствено.

По-добре е да оставишъ противника си да направи погрѣшка, проявявайки своето „знание“, а му помогни съ твоего знание да я поправи — резултата ще бжде уважение. Това значи чрезъ себе си да разберешъ кривата посока. Но ако можешъ да вдъхнешъ любовъ къмъ тебе — тогава се учи съ жажда и се придобива не само знание, но и сила.

*

Това, което мислишъ — подържашъ го съ психичнитѣ си сили. А ако се боришъ съ него — усилвашъ го въ себе си.

Говори се често за чисто. Не само физическата чистота е, което трѣбва да се разбира, а и

чистота — безъ примѣси — чисто жито — безъ къклица! А следъ това и химически чистото — друго яче казано: — единство на материята и единство на съзнанието — това е чистота.

Но и всѣки день може да бждешъ чистъ, сиречь чиста плака, която е готова всѣки новъ день да фотографира — да се не смѣсватъ изображения — старото знание да ти не бърка да възприемешъ обективно новото, което ти носи деньтъ, за да не се роди противоречието въ тебе.

Въ всѣки моментъ извира вода нова — и всѣки моментъ свѣтътъ има нѣщо ново — него пий!

*

Когато искашъ да се очистишъ т. е. да добиешъ единство, съедини се съ говорившия ти (когото почиташъ и обичашъ) и ако при това се яви втори противенъ гласъ — не си чистъ, сиречь, единенъ.

*

Нечистотии въ свѣта има много, но ако мислишъ за тѣхъ — складъ на нечистотии ще станешъ.

*

Бждете каквито щете, но винаги помнете, че ангелитѣ ще бждатъ винаги край васъ, готови, като призовете помощъ, да ви помогнатъ.

Въ все сжщото езеро ще хвърлите мрежитѣ си — свѣтътъ, но ако искате да хванете нѣщо повече, ще смѣните, сгѣстите тѣхнитѣ отвори.

Въ сжщиятъ свѣтъ живѣятъ всички — и коня, и шопа, и професора, и детето и Учителя — но не виждатъ еднакво и едно и сжщо!

Всички само откриватъ... това, което вече сжществува.

*

Виждането зависи отъ това което си ти самъ.

Ако едно сжщество съдържа въ себе си всички сжщества (или числа), то ще ги види и разбере,

но по-горнитѣ, по-висшитѣ нѣма да види, нѣма да ги разбере, а даже може и да не подозира че съществуватъ.

Непознатото вътре въ тебе е непознато и вънъ.

*

Единъ, който вижда повече отъ тебе и ти каже нѣщо, което ти повѣрвашъ че е възможно, заедно съ това ти се индукирашъ и отначало чрезъ неговото съзнание, а после и чрезъ твоето собствено получавашъ възможность да го „знаешъ“, да го видишъ, „откриешъ“...

*

Живота е на степени съ разни прояви.

Животното въ човѣка яде и пие и мисли само за себе си — и изчезва заедно съ разрушение на формата. Въ тоя случай човѣшкото е вътрешния законъ, а изявено е животното — егоистъ.

*

Ако човѣкъ стигне до човѣшкото съ съзнанието си и разбере закона да се жертвува за ближнитѣ си, той и да разруши формата си, остава да живѣе въ сърдцата и умоветѣ на тия, за които се е жертвувалъ.

*

Изпълнения съ Божествени идеи реализира духовния животъ и живѣе вѣчно въ душитѣ на другитѣ. Това сж светиитѣ. При това нека живѣнието не се разбира метафизично или символично, а напълно реално.

*

Когато нѣкой е ръководенъ и еволюцията му ускорена, въ този процесъ се очертаватъ „добри“ и „лоши“ страни.

Така Соломонъ мина презъ еволюцията на (Саулъ) — Павелъ. Въ Павелъ, който си остана раздвоенъ между себе си и Христа, последния взе надмощие, но и собствения Павловъ животъ остана

и той постоянно се оплакваше отъ това раздвоение, което си остана и въ цѣлата му послешна работа — покрай християнитѣ се явиха и „павликяни“. Което бѣше вътре въ него, изяви се и вънъ, въпрѣки желанието му.

*

Заедно съ растенето на съзнанието, расте и познанието на свѣта, но отношението между тия две величини си остава величина постоянна.

$$2/4 = 20/40 = 200/400$$

*

Два начина за придобиване знания има: — чрезъ ума — учение; чрезъ вътрешно възприятие — интуиция: — садй нѣщата въ себе си и изникналото ще разбереш!

*

Измѣни начина на живота си, ако не си доволенъ — и ще имашъ други резултатъ.

Напримѣръ:

Казвай всѣки день на себе си съ постоянство че искашъ чистота и остави тази дума да работи вътре въ твоето съзнание, за да се яви желанието за чистотата, а не само като една дума, чрезъ която се дава заповѣдь за чистота.

*

Винаги прави това което знаешъ еднакво съвестно, за да стане дейността ти изразъ на външно и вътрешно единство. Да ставашъ въ нѣщо небреженъ „зашото и така може“ — е падение. Навика да работишъ небрежно е по-страшенъ, отколкото да не знаешъ да работишъ никакъ — въ последния случай винаги може да се научишъ, но не винаги отъ лошото и небрежно работене може да се откажешъ.

*

Мѣрката на една култура за всичкитѣ времена винаги е било начинъ по който чловѣцитѣ сж се

отнасяли къмъ проявата на Божественото — Любовъта и тия, които я носили.

*

Въ истинскитѣ окултни школи на живота нѣма мѣсто за особено мнение. Приемай което ти говорятъ — и живѣй — това е което може да ти помогне. Критиката и „свое“ мнение въ случая сж само] препятствия.

*

Сега говорятъ за задушливитѣ газове като за нѣщо обикновено, съ спокойствие и примирие, като че това е нѣкаква необходимостъ, форсъ-мажоръ. А то трѣбва да събератъ всички тѣзи изобретатели, въ сжщностъ неприятели на човѣчеството, съ покварени умове и да ги турятъ въ нѣкой островъ и тамъ да ги пазятъ. Нека се развличатъ съ своитѣ отровни газове и да се биятъ колкото си искатъ.

Нима ако мислѣха, че тия отрови можеха да тровятъ и самитѣ тѣхъ и децата имъ биха ги направили? Най-после свѣта и човѣчеството има право да се пази отъ подобни извратени и дегенирирани умове, както се пази и отъ бѣснитѣ животни.

*

Това, което те смущава, е по силно отъ тебе

*

Да говоришъ Христовитѣ думи не значи още че си Христосъ!

*

Да чукашъ камъни за да ставатъ статуи има смисълъ, но да чукашъ статуи и ги осакатявашъ?...

Това е критиката по навикъ.

*

Жертвай живота си, но пази свободата си! — казватъ нѣкои. А други питатъ: — За кого ще има смисълъ тая свобода, при която нѣмашъ животъ?

*

Който събужда въ тебе чувство на добро, на милост — самия той е носителъ на тия чувства.

*

Христовитѣ думи имаха сила, защото бѣха съпроводени съ живота — това трѣбва да си спомнятъ винаги тия, които искатъ да „омагьосватъ съ Словото“

Съчетай думитѣ съ живота си — оттамъ иде силата, а не само отъ думитѣ. Отъ хиляди години свѣщеници на всички народи четатъ Евангелието — и свѣтътъ си остава сжщия. Но въ момента отъ който ти рѣшишъ и направишъ нѣщо тѣй, както Христосъ Го е казалъ и направилъ — живота ти ще се промѣни и ти самъ ставашъ другъ!

*

Божественото е вложено въ човѣка и отъ него се иска само да му даде пжтъ, да му стане проводникъ. Какъ? Какъ ще се познае кое е именно Божествения планъ въ даденъ моментъ, за да му стане човѣкъ проводникъ? Нека си послужимъ въ случая съ единъ простъ примѣръ за изяснение

Въ една държава на едно мѣсто може да има най-добро брашно, а на друго — най-добъръ майсторъ. Когато едно съзнание е будно, то ще знае, че тѣ сжществуватъ, ще ги търси и ще ги съчетае, за да има най-добъръ хлѣбъ — това е Божествения планъ — най хубавото, най доброто въ момента. Ако се задоволимъ само съ хубавото брашно и лошъ (обективно) майсторъ, то работата ще стане смѣсена.

Ако ли се вземе само идеята за хлѣба, а брашното и майстора сж каквито и да се случатъ, тогава това е човѣшка работа. Тѣй че Божественото не е нѣщо абстрактно а най реалното възможно въ дадения моментъ, но трѣбва да се види. А когато не се вижда, да се вѣрва на тия, които го виждатъ.

Божественното е най-красивото, най-устойчивото, най-доброто. Както пияницата знае къде сж хубавитѣ вина, така и духовния човѣкъ знае къде е доброто, вѣтре въ него самия и вънѣ. Но кое е мѣрката на доброто? Не субективното добро, а това, което засѣга всички, въ смисълѣ, че може да бжде разбрано отъ всѣки разуменѣ човѣкъ (а не глупавѣ или боленѣ). Това добро, което засѣга частъ отъ хората, е добро специфично; онова, което засѣга всички българи — тожѣ, но онова, което засѣга всички човѣци и даже растения и животни — то е Божественното. Но него може да разбере и приложи само онзи, които се е подготвилъ да го намѣри въ себе си — тогава ще може да го види и вънѣ отъ себе си. Значи, Божественното сжществува въ всѣки моментѣ реално, а не отвлечено. Може да го види, намѣри, съпостави онзи, които разбира Божественното, т. е. онзи, който го има въ себе си, макарѣ въ микроскопически размѣри. Мѣрката на Божественното е обща, засѣгаща всички и вѣчна — вѣрна по принципѣ въ всички времена, а се измѣня по форма и обемѣ. Величинитѣ сж реални и непромѣнливи, а се смѣнятѣ човѣшкитѣ схващания за тѣхѣ — това е и еволюцията на знанието.

*

„Отъ човѣци слава не приемамѣ“ — казваше нѣкога Христосѣ. Значи, да работимѣ така, че славата за работата да я въздаватѣ човѣцитѣ на други. Лѣвата ржка да не знае какво прави дѣсната. Тогава ще разберемѣ една велика истина, че човѣцитѣ не познаватѣ истинскитѣ си велики хора, защото великитѣ сжщества, които подтикватѣ свѣта въ неговия напредѣкъ въ всички времена, останаха неизвестни за хората на земята. Защото ако нѣкои ги узнае на земята и имѣ въздаде слава, на небето т. е. въ разумнияѣ животѣ ги считатѣ като неиздѣржали, нерешили задачата си (Богѣ тъй

работи, че никой не вижда ржката му, която помага. И тоя който иска да стане тази ржка тука на земята — Негова ржка — трѣбва да даде доказателства, че може така леко, тихо и внимателно да работи, че никой и да се не досети за помощта му, която дава „Пречупена трѣстъ не сведе и замѣждяло кандило не угаси“...

Но преди да се стигне до тамъ, събуждатъ най-напредъ въ човѣка желанието да прави добро, за да се ползува отъ плода на доброто („Стария завѣтъ“) получаване обратно направеното добро, припечелване добродетели, „награда на другия свѣтъ“ и пр. Цитиранитѣ по-горе изречения сочатъ на метода чрезъ който Христосъ искаше да подготви слушателитѣ си за по-възвишено разбиране и служене като ученици.

Трѣбва да помнимъ, че две заплати за една работа не може да се получатъ — или тукъ отъ хората ще приемемъ славата, или тамъ отъ Бога.

Удостоения да бжде Негова ржка — носителъ на Божитѣ блага — трѣбва да прави всичко не само да бжде незабелѣзано, но да има и вида на нѣщо напълно „естественно“...

*

При твърдението, че сме разбрали нѣщо, може да имаме разни случаи които да сж равномѣрни по съдържание. Така може да имаме само допирна зона, или точка или повърхностъ обща — нѣколко общи понятия, а въ всичко друго да сме различни; а може да имаме и покривания или съвпадъ на разбирания — тогава има пълно проникване на мирогледитѣ.

Културата на единъ народъ се мѣри по свободата, която има, а на единъ човѣкъ — съ начина, по който той я използва — употребява или злоупотребява съ тази свобода.

*

Съвременото общество не може да се оправи докато не почнатъ всички да гледатъ на другитѣ като почитни хора — поне до като не се докаже противното.

*

Основателитѣ на най-голѣмата империя въ старо време, римската — Ромулъ и Ремъ, бѣха отгледани отъ вълчица. Братъ уби брата и остави на свѣта максимата: човѣка за човѣка е вълкъ!

Далече нѣкъде се роди Исусъ — между овцетѣ — хората още нѣмаха въ себе си достатъчно любовъ за да го приематъ. И той остави на свѣта една истина: човѣкъ за човѣка е братъ! И когато тия два мирогледа се стълкновиха, еднитѣ имаха за себе си най-голѣмата сила, другитѣ — само своето непоклатимо убеждение и общочовѣшка любовъ. И колкото и да бѣ неочаквано — побѣдиха не външно силнитѣ. . .

Жалко бѣ, че по-сетнешнитѣ последователи на Християнството не устояха на тая нравствена висота — тѣ взеха дрехитѣ на чумавия и искаха да останатъ здрави. . . Въ основата на християнската (?) държава туриха. . . римското езическо право (?) и по тоя тъкмо начинъ отдалечиха Христа отъ всѣкидневния животъ. И при така създаденото противоречие чакаха да иматъ напредѣкъ и щастие. . .

*

И най-умната фраза, ако се вземе недовършена, може да прозвучи като безмислие.

*

Въ окултнитѣ школи най-напредъ учатъ хората да даватъ на всички. То е Любовета. И ако грѣшно дадешъ, други поправя погрѣшката ти. Когато ти стане навикъ да давашъ — тогава влизашъ въ Мждростята: — учатъ те на кого да давашъ и на кого не. На всѣки се не дава — бисери на свини се не хвър-

лятъ! Когато се научишъ кому да давашъ — идва Истината и те учи какъ да давашъ: — както Богъ дава — никой да не сети и да не види ржката, която дава!

*

Който доказва, че е силенъ — не е силенъ.

*

Отрицателното което виждашъ е помощта, която искатъ отъ твоята Любовь!

*

Богъ ни учи или отвънъ чрезъ условията или отвътре чрезъ съвестта. Когато си въ пжтя опредѣленъ за тебе, ти се чувствашъ най-задоволенъ вътрешно, макаръ че условията отвънъ може да изглеждатъ като най-неблагоприятни.

*

Ако ти се боришъ отъ желание да побѣдишъ и за удоволствието отъ побѣдата на по-силния надъ по-слабия — макаръ само въ единъ диспутъ — то е едно решение, една целъ. Но ако ти се боришъ съ любовъ, за да освободишъ отъ невежеството противника си — това е друго съзнание.

*

Ако всѣки би билъ длъженъ той лично да изпълнява предварително съветитѣ, които дава на другитѣ, навѣрно хората тогава съвсемъ друго биха говорили, пъкъ и самиятъ животъ би се промѣнилъ.

*

Желанието ни видоизмѣня отношенията ни къмъ нѣщата. Когато нѣщо го не желаемъ, то и другояче ни изглежда.

Истината може да се казва само дотолкова, доколкото хората иматъ любовъ да я слушатъ — инакъ ще се разбѣгатъ. „Ако не ядете плътта ми и ако не пиете кръвта ми“ — ще се разбѣгате. Значи, разкриване на истината е възможно само

пропорционално на степенята на Любовта. Другояче не може да изтрае човѣкъ. Затова е казано, че който види Бога — безъ Любовь — умира!

*

Човѣкъ самъ се опредѣля. Всѣка негова речъ е разкриване. Примѣръ:

— Какъ излѣзе концерта?

— Много ми се хареса. Азъ само на концерти ходя. Бѣхме съ. . . и толкова.

А какво сж изпълнявали, отъ кои композитори и какъ — нито дума. Субективизмъ и егоцентричностъ.

*

Това, което виждашъ нѣкъде, го има и въ тебе — инакъ не би могълъ да го видишъ или разберешъ. Понѣкога едничката радостъ е, че го е имало и е вече надрастното.

*

Хубаво е човѣкъ да гледа глупоститѣ на хората и да мисли за своитѣ!

*

Младъ или старъ — не оправяй училището, въ което си, а се учи! Живота е това училище.

*

По пжтя на живота и природата спънки нѣма, но ако се отбиешъ въ страни — има.

*

Ако искашъ нѣкого да научишъ да пѣе, трѣбва самия той да желае това — да събудишъ желанието въ него за това — и да учи. Сжщото е и ако искашъ да изправишъ една погрѣшка на нѣкого. Но не изплащай чуждитѣ дългове преди да си изплатилъ своитѣ. Не поправяй чуждитѣ погрѣшки, преди да си изправилъ своитѣ!

*

Въ живота препятствията сж единствената реалностъ достъпна намъ. Всѣка неразбрана реал-

ност е спънка. А разбирането на всичките спънки — това е Истината.

*

Само общитѣ идеи могат да внасятъ обединение. Формитѣ създаватъ противоречията — нека тѣ сж свободни. А съдържанието е което обединява. Яденето е една обединяюща идея, а какъ да се яде и какво? — това е формата.

*

Самоотричането е процесъ, който трѣбва да се разбере. Отричането на една ценностъ може да стане само когато се има предвидъ друга — по-ценна. Ето кжде е необходима вѣрата — духовното предъ материалното.

*

Какъ може да страда единъ човѣкъ, ако нищо не е негово, освенъ ако приказва едно и мисли друго?

Защото ако здравето, радоститѣ, ума тѣлото, имота — всичко това Богъ е далъ и е Негово — какво има да плачемъ, ако Той го употреби така или иначе споредъ волята Си? Не е ли Той господаря, а ние слугитѣ само?

*

Обединението на единъ народъ може да стане само около една обща идея, споредъ тия които ще ги водятъ. Има главно два вида хора: едни, които смѣтатъ себе си за начало и край на нѣщата, и други които признаватъ, че въ свѣта има нѣщо повече отъ тѣхъ самитѣ и изучаватъ неговитѣ закони и се стараятъ да ги прилагатъ въ живота и дѣлата си (закони на естеството, природата, Богъ и пр.

Самоотричанието винаги предполага добиване, знание, имане, придобиване, владение на нѣщо по-ценно.

Истинското убеждение — това е живота на човѣка — другото е говорене за убеждение.

*

Борбитъ въ свѣта ставатъ и ще ставатъ още дълги години между двата еталона: златния, които си отива и трудовия, който тепърва израства на съзнанията на хората. Изкуственото добиване въ евтино злато ще направи отъ него това, което стана и съ алуминия и по тоя начинъ ще отървесвѣта отъ единъ строй, въ който ценоститъ растѣха автоматично отъ труда на ония, които нѣмаха никакво злато.

*

Истинското учение на Учителя дава вътрешна сила и външни възможности. То носи въ себе си методи за разуменъ животъ.

*

Както единъ инженеръ не може да строи произволно, а трѣбва да съобразява формитъ на строежитъ си съ законитъ на природата (независимо отъ сила и пр.) така и държавнитъ и политическитъ мжже не могатъ да пренебрегватъ природнитъ закони въ своитъ построения — инакъ такива строежи ще бждатъ краткотрайни.

*

Необходимото природата го дава, а излишното заробва.

*

Въ движението е освобождението. Независимо подъ какъвъ предлогъ се отива къмъ свѣтлината - - самото приближаване ще даде освобождението. Но разумната свобода, разглеждана безъ връзка съ живота, е безмислие.

*

Най-страшното заблуждение е, когато човѣкъ смѣсва приятността на едно слизание, съ мисълта, че напредва, възлиза.

Не мислете, че знанието на недостатъците на хората, тяхните престъпления, е някакво знание. Злото не е знание — то е миналото. Доброто е, което твори новото, защото излиза отъ Бога — злото само повтаря.

*

Козата агне не може да роди! И насилието ражда само насилие. Напраздно чакатъ ония, които се надѣватъ, че съ насилие могатъ да оправятъ свѣта. Само Любовта е въ състояние да отвори очите на хората да видятъ, че свѣта е отдавна оправенъ, но че тѣ, хората самите внасятъ безредието въ него!

*

Ний мислимъ и чувствуваме чрезъ физическото си тѣло и това ни дава превратни понятия за свѣта. Така студъ и гладъ ни пречатъ да живѣемъ на една планина всрѣдъ снѣговетъ на върховетъ ѝ. Но ако не сѣцахме чрезъ физическото тѣло студа и не се хранѣхме съ физическа храна, кое щѣше да ни прати да живѣемъ всрѣдъ снѣжните и красиви върхове? Тѣй живѣятъ духоветъ, освободени отъ своите физически тѣла и нужди.

*

Мислите ли, че е мжно да си получи човѣкъ отъ природата това, което иска? Етера или първоматерията може да се превърне въ всичко, което пожелаешъ. Защото всичкото видимо разнообразие въ свѣта: плодове, цвѣта и всичко друго, е само степени на вибрация — **числа** — които реализирани даватъ разнообразие. . . Тая първоматерия съ помощта на вибратори, ще стане на това, което ни е потрѣбно. Най мощния вибраторъ — това е слънцето въ физическия свѣтъ и **мисълта** — въ другия.

И ти може да получишъ всичко, ако знаеше, коя мисль на какво отговаря. Тамъ е могъществото на Словото, на проклятията, на пожеланията, на

молитвитѣ, на мантритеѣ, на чудесата, въ които зърното прораста и дава плодъ, когато съ петъ хлѣба се нахранватъ петъ хиляди души. . . Тогава малкото парче съществуваща материя става като физическия отворъ на единъ изворъ — водата въ него е малко на гледъ, но не се свършва, колкото и да черпишъ отъ него. Тѣй и единъ хлѣбъ, върху когото е концентрирана вибрационната мисль, която претворява първичната материя, щомъ влѣзе въ това силово поле — въ случая хлѣба — тогава може да чупишъ и раздавашъ тѣй, както се раздава водата отъ извора.

Начина, по който ние сега мислимъ, е прекжсналь връзката между човѣка и природата. Човѣкъ мисли чрезъ предмети — обективно — чрезъ форми и всѣка форма е едновременно и ограничение на енергийтѣ. Самата ви мисль за граница („предметъ“) ограничава дейността на енергията („материята“). Мисльта това е най-нисшето („физическото“) творчество на възвишения свѣтъ. Когато се научимъ да мислимъ **динамически, като непрекжснати процеси**, тогава и самитѣ „тѣла“ ще се превърнатъ въ нѣщо по друго (части на непрекжснати процеси) феноменитѣ ще се приближатъ къмъ нуменитѣ и ще се превърнатъ въ процеси на живота — безкрайна верига. Мисльта е вибраторъ, който може да формира цѣла вселена!

*

Христосъ и Мойсей имаха често нагледъ диаметрално противоположни становища. Мойсей казваше да се обичатъ бащата и майката, но да се взима око за око и зжбъ за зжбъ; Христосъ учеше да оставатъ баща си и майка си и ако ударятъ нѣкого по едната страна да обърне и другата. Учителя сега е въ друга плоскостъ и е въ разногласие и съгласие съ тѣхъ.

	★	
	Учит.	
Мойс.		Христ.

Мойсей остави 10 заповѣди;
Христосъ двѣ: — 'Люби' Бога
и ближния си; Учителя само
една: — Стани проводникъ на
Божествената Любовь!

*

Русия е мѣсто, кждѣто се правятъ голѣми
опити за цѣлъ свѣтъ. Тя нѣкога получи книжнина
отъ България — може би и сега предстоятъ връзки.
Духовната страна на живота се налага. Материял-
нитѣ богатства сж ограничени. Може би скоро нѣма
да стигнатъ. Тия, които гледатъ небето, ако сж поло-
вината — другата половина ще се разположи по-
удобно на земята. Духовната жажда обаче не е
произволна, а е нужда, която всѣки добре наблю-
даващъ човѣкъ може да забележи. Естеството на
човѣка мжно се превъзпитава. А въ основата на
своя животъ и сжществуване човѣка го възпита-
ватъ сили, които сж вънъ отъ човѣшкитѣ и сж го
формирали. Не сж важни имената, съ които ще ги
наречемъ — важно е, че съзнанието сжществува.
То не може да се подпушва. Трѣбва да му се даде
ходъ и канализира. По-добре е едно учение, което
отрича всички религии, но носи свѣтлина и знание
и е въ унисонъ съ науката, като я само разширява.

*

Преди две години една сутрина дойде единъ
стражаръ отъ едно близко село да пита нѣщо.
Той ме виде изъ прозореца и много предизвика-
телно викна: — Хей, колега, я ела тукъ. Елате вий,
казвамъ, отсамъ сж вратата. Той дойде, но още съ пре-
дизвикателенъ видъ. Погледнахъ го умствено — Какво
има колега? — запитахъ го. — Че какво? Мислишъ
че не сме колеги ли? търсеше той поводъ да бжде
арогантенъ — Какъ да не сме казахъ му азъ вече
сериозенъ, една и сжща служба вършимъ и ти и

азъ — служба! — Да, и ти и азъ ядемъ хлѣбъ — по това сме истински колеги. Като влѣзе въ бараката и видѣ обстановката, многото книги и като му дадохъ нѣкои мои книги да чете, той на трѣгване се чувствуваше много смутенъ и при вратата цѣлия червенъ ми каза — Бе, господине, извинявайте, че азъ съ моята глупостъ ви нарекохъ колега. Азъ се засмѣхъ: — Е, така, колеги сме по хлѣба.

*

Цѣльта на живота, каквото и да е, неможе да бѣде вънъ отъ самиятъ животъ,

*

На глупеца да доказвашъ нѣщо, е да губишъ времето си напраздно.

*

Детето го крепятъ отъ всички страни, когато прохода и всички му се радватъ. Но когато порасте, то само ходи, понѣкога и срещу бури.

Богъ винаги е близко, но понѣкога остава човѣка да мисли че е самъ — вѣрата се изпитва въ самотата, въ тъмнината. — „Защо си ме оставилъ“ — запита и Исусъ, сжщия който въ моменти на просвѣтление казваше: — Азъ и Отецъ ми едно сме! Колкото го-голѣма е вѣрата ни, толкова по-голѣма тъмнина и препятствия ще срѣщнемъ и ще преодолѣемъ. А ако имаме Знанието — и презъ планината на смъртта ще преминемъ живи!

*

Ако придобиешъ свѣтлината — знанието, безъ да имашъ Любовта, тогава ще почнешъ да виждашъ само опаката страна на живота и такова знание ще бѣде като проклятие за тебе. Безъ Любовъ човѣкъ се приближава отъ къмъ страната на сѣнката, на отрицателното въ живота. Дойде ли Любовта — тя го въвежда въ Божественната страна, кждето има и радостъ.

Отъ единъ разговоръ (цитирано като логически форми)

— Ти, приятелю, трѣбва да разберешъ, че си лудъ.

— Та азъ ако разбера, че съмъ лудъ, не съмъ лудъ!

*

Бждете ловци на Доброто! Богатѣйте всѣки день съ него, кждето и да го намѣрите! Не оставайте съ това само, което знаете, или имате.

Напраздно не хлопайте по затворенитѣ врати. Търсете буднитѣ и имъ известете за идването на Словото. Тѣ сж живитѣ — буднитѣ! Другитѣ — които се събудятъ. Защото ако събудишъ неготовия (негодния) — той ще отнеме и твоео време без-полезно. Той има своето време, когато неговото слънце ще го огрѣе — и той ще се пробуди и цѣфне. Всички цвѣта не разцѣфватъ въ единъ день. Когато кокичето наднича презъ снѣга, другитѣ спятъ още. Това е и неговата стойностъ и заслуга: — да чувствува пролѣтъта тѣй отъ далече и вижда слънцето и презъ облацитѣ!

*

Човѣкъ може да яде нѣщо и да го мисли че е храна. Но не е важно какво той мисли, а дали е храна въ действителностъ — Храна е това, което дава животъ — продължава и разширява живота внася свѣтлина, увеличава възможноститѣ.

*

Който злоупотрѣбвява съ свободата, става непременно робъ.

*

Уменъ е тоя, който може да направи разлика между едно гнило и едно здраво вжже. Съ гнилото въ кладенецъ се не спуща; съ всѣка философия, или вѣрую не трѣгвай въ свѣта! Разумния винаги слуша по-разумния отъ себе си. Разуменъ е онзи,

който знае, че въ свѣта има едно разумно начало, Умния може да не знае това.

*

Куриози.

На една стена писали: — Д. е лудъ. Други пише: — Който пише по стенитѣ е лудъ. Трети прибавя: И ти си, значи такъвъ!

*

Доброто, независимо отъ това, дали го знаемъ или мислимъ за такова, винаги взима надмощие. Добро е това, което дава основа въ живота. Ако вѣрваме въ Бога, Той е, който успѣва — затова и Доброто успѣва. Ако не вѣрваме въ Бога, тогава нека си спомнимъ, че Живота е, който винаги е вземалъ надмощие — инѣкъ ако смъртъта би взела надмощие за единъ мигъ дори само нѣкога — живота би изчезналъ и не би имало откъде да се яви! Ето защо, Доброто е по-силно отъ злото, защото и самото зло безъ живота не може да се манифестира и то има нужда отъ живота. Смъртъта е излѣзла отъ живота, а живота не може да произлѣзе отъ смъртъта.

*

Казватъ, че Еволюцията е общъ законъ на Природата. Добре тогава, започни още днесъ съ нѣщо, стѣпка напредъ, нѣкакво усъвършенствуване — и ти ще влѣзешъ въ тая пѣтека, кждето сж могщитѣ сили на тая Еволюция и животътъ ти ще се измѣни. Защото ще разполагашъ съ ресурситѣ, предвидени за изпълнението на този великъ планъ. Какво по-хубаво и по-достѣпно отъ това, за тия, които по една или друга причина отричатъ сжществуването на Бога?

*

Любовъта е онова, чрезъ което човѣкъ познава нѣщата въ тоя и оня свѣтъ. Каквото постигне,

това и ще познава — другото ще остане „непостижимо“...

Дълго е времето за онзи, който иска и чака нѣщо. За онзи, който не иска и не чака, всичко което дойде, е добре и на време дошло!

*

Имай само едно желание — да изпълнишъ това, което Богъ иска отъ тебе — всѣко друго ще те отклони отъ великия пътъ на живота!

*

Въ човѣка, както и въ единъ народъ, има три вида връзки или закони: — механически, органически и психически. Разлагането на единъ народъ започва съ психическиятъ. Най-после оставатъ да действуватъ механическиятъ. Тѣй че заповѣдитъ може да се изпълняватъ и само съ механически сръдства и въздействия. Това трѣбва да се има предвидъ отъ тия държавници, които мислятъ че е достатъчно да се напише една заповѣдъ за да се измѣни възгледа или структурата на едно общество. Тѣ иматъ наивността да смѣтатъ народа за нѣщо иреално, безъ своя собствена инерция и като че ли въ безвъздушно пространство.

*

Моли се човѣкъ на Бога, говори на човѣка, а животното го принуждаватъ условията.

*

Ние се движимъ по върхове и долини, въ сѣнка и свѣтина. Всичко зависи при това въ какво вѣрваме, какво мислимъ. Ако сме въ долината, въ тъмнината и мислимъ за слънцето, за върха — тамъ ще идемъ и стигнемъ!

И ако мислимъ, че долината, въ която сме попаднали, е края на свѣта, на нѣщата — до края и тамъ ще останемъ, защото сме изгубили импулса

на движението — едничкото, което може да ни въведе въ друга обстановка.

*

Не учи една вода какъ трѣбва да тече и на кжде — достатъчно е да я пуснешъ по-удобна посока — тя и безъ тебе ще знае на кжде да търси морето.

*

Политицитѣ се оплакватъ отъ военни преврати, не се сѣщатъ че причината си е пакъ въ тѣхъ самитѣ: —общественитѣ течения изпълватъ сжщо механическитѣ закони и ако политицитѣ бѣха на своитѣ си мѣста въ живота, военнитѣ нѣма да напустнатъ мѣстата си и да взематъ тѣхнитѣ — непроницаемостъ има и въ общественния животъ: две величини едновременно не може да се намиратъ на едно и сжщо мѣсто!

*

Повечето отъ хората сега говорятъ думи на воля и сила, но безъ тѣ въ действителностъ да съдържатъ това. Нѣкога Христосъ говореше думи, които ставаха. Такива сж думитѣ и на ония, подиръ които сж вървели тълпитѣ. Понѣкога само и то често тия тълпи сж вземали ехото за действителность, варака—за злато. Такива движения сж изчезвали сжщо така бързо, както сж се започвали.

*

Човѣкъ е като кисия — каквото туришъ въ нея — това е! Но трѣбва да е здрава и да не може всѣки да бърка въ нея.

*

„До колкото предложенията на математиката се отнасят къмъ действителността, тѣ не сж достовѣрни; а до колкото сж достовѣрни — не се отнасятъ къмъ действителността“.

(Айнщайнъ, Геометрия и опитъ)

Тогава на мѣстото е да се запитаме математическиятъ предложения сж ли изразъ на реални отношения? Ако тѣ не сж отношения на реалности, тогава какъ тѣ служатъ за изразъ на „реални“ отношения?

Ако едно математическо предложение не е изразъ на реални отношения, какъ тогава се покрива една действителностъ съ математическата формула т. е. какъ си служимъ съ математиката да доказваме другитѣ науки или да речемъ една конструкция „математически изчислена“ предварително?

И може ли една наука, която се базира върху недоказани предложения, да доказва всичко друго? Ами защо тогава да не е научна и аксиомата „Богъ“ съ която тоже може да доказваме всичко друго?

Отношенията на нереалности не може да се покрятъ съ изводи, които покриватъ реалности.

*

Нешастието на съвременното Християнство е тамъ, че то свързва съзнанието на хората съ разпятието, а не съ възкресението Христово.

Разпятието е кулминацията на тъмнитѣ сили, възкресението е истинския центъръ на Християнството, сжщина и основа. Разпятието е предговора. Възкресението — съдържанието.

Сегашнитѣ християни разбиратъ добре страданието и го опитватъ постоянно, но възкресението за тѣхъ е още чудо, а не реалностъ, не необходимостъ, не неминуема стадия, която трѣбва да изживѣятъ, за да се приближатъ и влѣзатъ въ пѣтя Христовъ.

Всички сега говорятъ 360 дни за разпятието и само 1 — 2 дни за възкресението,

А ако искаме де се измѣни съдържанието на съвременната култура, трѣбва да се тури въ основата ѝ факта на възкресението 360 дни презъ годината, а само единъ день разпятието т. е. да се държи мисълта, че и при най-лошитѣ условия несгодитѣ може да се надвиятъ, защото смъртта е побѣдена отъ живота въ всички случаи. Защото ако смъртта би нѣкога побѣдила, не би имало отгдето да дойде живота. А живота сжществува — значи смъртта е била винаги победена. Сегашната култура е култура на разпятието. Трѣбва да се приготвятъ съзнанията за културата на Възкресението.

Човѣкътъ на възкресението е безсмъртния човѣкъ — Синътъ Божи!

*

Ограничението на парата дава силата, съ която тя работи. Самоограничението на човѣка му дава свободата на самодейность.

*

Всѣки майсторъ прави това, за което е пратенъ, а не това, което ний мислимъ, че трѣбва да прави. И ако всички правѣха едно и сжщо, нѣмаше нужда отъ мнозина. Който отрича другитѣ — отрича Тоя, който ги е пратилъ. И всѣки ученикъ показва това което е научилъ отъ учителя си, или какъвъ е учителятъ му — по плодътъ се познава дървото!

Но Богъ е любовъ и тоя, който я изявява къмъ всички — той е на правиятъ пѣтъ. Нѣма нужда да се доказва, че слънцето е по-свѣтло отъ луната.

*

Силния прощава, слабия оправдава, а неразумния — убива.

Щастието е дѣлъ на всички. Но може да го намерятъ само тия, които знаятъ пжтя къмъ него. И иматъ достатъчно сила да го задържатъ. Защото мнозина сж го зървали, но малцина — имали. И само които сж го щедро сподѣляли съ всички околни сж го истински познали.

*

Сила иматъ тия, които знаятъ. Да насилвашъ не е сила — то е злоупотребление съ силата.

Онова, което върви по лични прищевки, винаги пада. Само обоснованото на природнитѣ закони устоява и има трайностъ. Спазения вътрешенъ природенъ законъ дава вътрешна сила и външни възможности. Произвола носи вътрешенъ смутъ и външни ограничения.

Провѣри се — ако се смуцава душата ти, ако срѣщащъ спънки и препятствия — погрѣшенъ е пжтя ти!

*

Незнанието вътре — е препятствие отвънъ! И спънката отвънъ — е спънка и вътре! Ако отвътре знаешъ какъ да преодолеешъ една мъжнотия — то и отвънъ ще стане това, стига да си намерилъ вѣрното решение. Защото твърде често се търсятъ други срѣдства, а не истинскитѣ и съ това се само усложняватъ положенията. Касиера, който прави погрѣшкитѣ си, ако мисли че пари сж му необходими за да покрие недоимациѣтѣ, а не знание, какъ да манипулира правилно — много пжти ще повтаря погрѣшкитѣ си и ще плаща, като при това ще се чуди, защо го преследва сѣдбата? Когато това въ сжщностъ е невежеството отъ което той трѣбва да се отърве. . .

*

Мнозина се оплакватъ отъ живота, безъ да сж познали самиятъ животъ. Лошитѣ условия на

живота не сж живота, не сж човѣка — той е задъ-
тѣхъ — и нѣщо по-сжщественно.

Колко пжти при това „лошитѣ“ условия“ сж
само потикѣ, за да се развиятъ скрититѣ дарби въ
насъ! И природата, като умна майка, ни само предиз-
виква съ тѣхъ. Тогава една дума: — Мога! — вмѣсто
— „не мога“ — една надежда, вмѣсто обезсърчение
— и ще ти се отвори нова врата къмъ живота,
за да видишъ богатствата, които се криятъ въ нашата
душа и незнайниятъ околенъ свѣтъ.

*

Съзнателната мисль е най-великото съкро-
вище и талисманъ, който природата ни е турила на
разположение. Нѣма мракъ и дълбочина, отъ които
тя да не ни извади, пропастъ, отъ които да не ни
изнесе като на криле.

Мисльта — това е стълбата по която се качишъ
и въ рая, слизашъ и въ ада — отъ тебе зависи на
кжде ще тръгнешъ!

*

За неразумнитѣ мисльта е рѣка, стихия, която
влачи кждето си иска. За разумнитѣ тя е срѣдство,
съ което тѣ си служатъ за да стигатъ тамъ, кждето
искатъ. За еднитѣ тя е мжчение, колело, което посто-
янно се върти, безъ да знаятъ кой го движи; за
знающитѣ — възможность да опознаятъ красотата,
богатствата, величието на свѣтоветѣ които ги заоби-
калятъ.

*

Научи се да работишъ съ мисльта си, както
работишъ съ ржцетѣ си! И да възприемашъ ми-
сли, само когато искашъ — да влизашъ и изли-
зашъ отъ тѣхното можщо течение, както влизашъ
и излизашъ отъ морето когато се кжишъ!

*

Само правата мисль внася въ тебе миръ,
свѣтлина и свобода. Ако ги нѣмашъ въ душата си
— смѣни мисльта си!

Правата мисълъ е като правъ пжтъ — съ нея най-скоро се стига къмъ цѣлѣта, безъ излишна умора и тревоги.

*

Провѣрѣвай себе си! Ключъ е това, ключъ и талисманъ! Който го има, истински царъ е на безкрайно царство!

*

Смѣни дишането си — задрѣжъ го — и мисълѣта ти сжщо ще се смѣни!

Мисли както гледашъ — отправяй мисълѣта си къмъ други предметъ, както отправяшъ и погледа си. И ако не можешъ да затворишъ мозъка си съвсѣмъ както очитѣ, то поне имай единъ красивъ обектъ, къмъ който винаги като къмъ пристанище въ буря — да бѣга твоя корабъ на мисълѣта и си почива тамъ докато го пратите наново тамъ, кждето искате.

*

Този свѣтъ и онзи свѣтъ сж единъ свѣтъ. Границата на тѣзи два свѣта е направена отъ невежеството на хората само. И колкото то е по-голѣмо, толкова и тя е по-голѣма.

*

Не се плаши, че при свѣтлината, която имашъ пристѣпя и тъмнината, а радвай се, че свѣтлината е по-силна отъ нея. Па и спомняй си, че и тъмнината е само по-слаба свѣтлина отъ тая, която имашъ ти.

*

Колкото вътрешния миръ е по-дълбокъ, толкова тишината въ него е по-голѣма

*

Както си пазишъ стомаха отъ развалена храна, така си пази ума си отъ лоши мисли — тѣ сж сжщо такава храна. Лоша мисълъ е всѣка, която спира или намалява живота. Храна е всичко, което дава

животъ. И умътъ и сърдцето и стомахътъ иматъ своитѣ храни.

*

Мислитѣ на човѣка сж като плодове въ него, — ако сж гнили и вонящи, всѣки бѣга отъ него, ако сж приятни и прѣсни — всѣки съ радостъ се приближава. И всѣки споредъ това което носи ще бжде почетенъ. Каситѣ сж ценни заради съкровищата, които сж вложени въ тѣхъ, а не поради бо-
ята съ която сж нарисувани отвънъ.

*

Удоволствието развива егоцентризма, отдѣля отъ Бога, отъ общността — тамъ е злото.

*

Единъ хлѣбъ може да го виждашъ, разбирашъ че е хлѣбъ, знаешъ го, но като го изядешъ, силата му действува отвътре. И мисълта е така — докато я разбирашъ чрезъ умътъ си — тя е външна храна; като я приложишъ, тя дава вътрешна сила и външни възможности.

*

Семето не старѣе, но растението, което е било семе и се развива въ време и пространство — старѣе. Ония идеи, които се излюпватъ въ време и пространство, се движатъ, а семето е отъ други свѣтъ.

Въ свѣта на „семената“ може да се живѣе — и тогава всѣко „семе“ е „дърво“ и растение — и всѣко растение е семе — циклично мислене. Когато човѣкъ мисли така въ кръгъ — циклично, тогава свѣтътъ става сфера затворена — самостоятеленъ свѣтъ и се откриватъ други свѣтове едновременно съществуващи въ нашата вселена. Човѣкъ е сжщо такова зърно, въ което миналото и бъдещето сж едно до друго.

Очитѣ опредѣлятъ нѣщата и далечината по жгъла, споредъ който ги виждате: острия жгълъ е за далечината, тѣпия — за близостта.

*

Ако искашъ да хванешъ нѣщо на бента на рѣката, пушти го преди това нѣкъде по-нагоре по течението. Колкото туришъ въ кисията, толкова и ще намѣришъ. И ако констатирашъ само че едно нѣщо е така, а ти искашъ да бжде другояче — не-знаешъ какво искашъ. Петъ и шесть не може да дадатъ освенъ 11. Но ако ти искашъ да имашъ 12, не се сърди само че не сж, а прибави още едно и ще имашъ 12.

Значи човѣкъ е това, което е — „вжтре“ и „вънъ“ се уравновесяватъ, но ако ти не си дово-ленъ и искашъ още нѣщо — прибави си — и ще го има!

Ако отречешъ страданието отъ страхъ предъ него и отъ желание да го избѣгнешъ — по-голѣмото ще дойде. Но ако приемешъ всичко въ изпълнение волята Божия, страданието ще си иде само, защото въ Бога всичко е хубаво. И Учителя казва: — Немо-же да живѣешъ въ единъ Божественъ свѣтъ и да си нещастенъ.

*

„Свободата е мѣрка на една национална кул-тура, начина по който я употрѣбява индивида — на неговата собствена култура.

Лесния пжтъ въ началото е труденъ въ края. Има относителни ценности, има и реални ценности. Нещастieto на хората е въ това, че тѣ не могатъ да ги различаватъ и строятъ често на пѣсѣкъ, вмѣ-сто върху канара.

Трайно благо е благо то на всички — въ него е и нашето собствено. Единъ инженеръ може да се подкупи, но науката, по която той работи и изчис-лява — не.

Който ходи въ свѣтлината не се спъва въ пжтя си. Ако се спъвате — свѣтлината ви не е свѣтлина. Не всѣкога и това което виждатъ очитѣ, е така както го виждате. Небето никжде не се допира до земята, макаръ на всички да се струва, че виждатъ това.

Само вѣрния на принципитѣ ще има успѣхъ въ живота. Силата на истината е сила, но въ нея нѣма никакво насилие. Силата безъ умъ е безумие. Умъ безъ доброта е излишно нещастие. Но всичко това безъ справедливостъта е само източникъ на страдание.

Вѣрния въ малкото ще бжде вѣренъ и въ многото. Плодътъ опредѣля дървото и знанието на градинаря — градината!

*

Противоречията въ природата не съществуватъ. Тѣ сж въ човѣшкия умъ — перспективата на нѣщата, предъ която невежеството се спира.

*

Важна е формата на нѣщата, още по-важно — съдържанието, но и дветѣ добиватъ смисълъ само при разумното употрѣбление.

*

Невежеството само се ограничава. Само разумния може да бжде свободенъ.

*

Страда животното; учи човѣка; ученика действа, учителя — ръководи, а Духътъ оживява.

*

Който е свободенъ, може да грѣши, но има възможность да научи истината и поправи погрѣшката си. Несвободниятъ не може да разбере истината — разбере ли я — той е вече свободенъ — отпадатъ всичкитѣ ограничения.

Всѣки който туря вериги и заробва, трѣбва да знае, че заедно съ това приготвява едно тържество въ бъдещето: — тѣхното снимане.

*

Противоречието, което виждашъ вънъ нѣкъде показва че въ тебе нѣма единство — гледашъ нѣщата отъ две страни и едновременно, а това раздвоение именно, е което прави гледището опасно

*

Учението на Учителя не е религия, нито мораль. То учи какъ да използвашъ вложеното отъ Бога въ тебе, та то като се развие да даде плода, който чакашъ като е резултатъ, а не само да говоримъ че „трѣбва“ — така нищо се не постига.

*

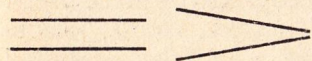
Каквото истъчешъ, това ще облечешъ!

*

Искамъ да пия направо отъ извора! Да черпа отъ Учителя. Добре, но ако тоя изворъ е Ниагара, а ти малка мравка? Ще се спре ли или смали Ниагара заради тебе? Или ти трѣбва да черпишъ отъ всѣка вода, която ти се дава съ любовъ и която иде отъ сжщия голѣмъ изворъ?

*

Ние се намираме въ условенъ свѣтъ. Кой ще различи тия два случая?

Въ перспектива и единиятъ и другиятъ се виждатъ еднакво, а по сжщина съдържатъ две противоположни идеи. Паралелнитѣ линии се виждатъ пресечени, а и пресеченитѣ се виждатъ тоже пресечени. Тогава?

Това виждане зависи отъ устройството на нашето око, което пъкъ дава материалъ за нашата психика. И тогава ние виждаме сфери и мис-

лимъ за конечността, затвореността на единъ свѣтъ, когато той може да е отворено на всички страни пространство. Така ако си представимъ две безкрайно голѣми плоскости паралелни. Тогава кждето и да сме между тѣхъ, ще виждаме все сфери или сфероиди елпсоиди но все „затворено“ пространство. Отъ тамъ заключението: Ограничеността на видимото е въпросъ на схващането на съзнанието. Границитѣ на съзнанието ни сж мѣрка за познаване на реалното.

*

Обича, който слуша. И който слуша — обича.

*

Смирението е пжтя къмъ Истината. Къмъ Твореца на всичко, който е истина, ние може да се приближимъ само отдолу — нагоре т. е. чрезъ смиренито.

*

Като отивахме на Витоша съ автомобилъ съ Учителя азъ бѣхъ сѣдналъ предъ него. Почнаха да ми се носятъ картини. И започнахъ отвжтре и отъ вънъ да виждамъ нѣкакъ нѣщата едновременно.

Почувствувахъ страшната тжга на единъ човѣкъ, който вижда, че звѣрове го заобикалятъ и който ги търпи, защото съ тѣхъ трѣбва да работи, — и работейки -- да ги повдига постепенно. После мисълта ни мина върху Учителя, който отъ десетки години прави сжщото... Още по кжсно отвжтре ми се откри изведнѣжъ свѣтлия Духъ Христовъ, който навсѣкжде и въ всичко се вмѣква и повдига — винаги скритъ, тихъ, незнаенъ отъ никого, винаги буденъ въ цѣлия козмосъ, въ всѣка тревница, въ всѣко живоотно, човѣкъ, звѣзда . . .

Като че ли нѣкжде вжтре въ менъ пламна розовъ огнецъ, въ менъ самия, въ душата ми, като че ли азъ самия влѣзохъ въ всичко изведнажъ и разбрахъ това всичко, **Онзи**, който бѣше въ това всичко. . . Това трая дълго време — цѣлия день.

разбира се не еднакво силно — това го има и сега, но не като тогава, и не само като мисъл, а като малка топлинка „подъ лъжичката“.

И дано това разрасте въ менъ, за да имамъ картината на Учителя не чрезъ ума, а чрезъ нѣщо по-високо, по-вжтрешно.

*

Християнството е животъ по образецъ на Христа а евангелизма е знанието на Евангелието.

*

Човѣкъ може да яде нѣщо и да го мисли за храна. Но не е важно какво той мисли, а да ли е храна въ действителностъ. А храна е това което продължава и разширява живота, внася свѣтлина, увеличава възможноститѣ.

*

Не може да се отречемъ отъ нашето минало, понеже то е въ насъ, но отъ погрѣшкитѣ му трѣбва да се отречемъ. Сегашното е основата на бждещето.

*

И една краставица по заповѣдь не може да порасте, ако се не посади добре и не изчака времето ѝ, а сега има хора (които искатъ да минатъ за държавници и умни!), които искатъ народъ да преобразуватъ съ една. . . писмена заповѣдь. . .

*

Стълкновенията може да ставатъ само когато хората се намиратъ въ една плоскостъ. Но ако си въ друго ниво, не може да те засѣгнатъ („кроткъ и смиренъ“ или по-възвишенъ)

*

Ако любимия ти е край тебе, защо ще ти е портрета му? Ако познавашъ Бога и Той е при и въ тебе—портретитѣ му защо ти сж потрѣбни?

*

Ако, когато вземешъ надмощие въ каквото и да е поле, ти изпитвашъ радостта на победителя—

на погрѣшенъ пжтъ си. Защото въ истинския Божественъ свѣтъ победителя и победения сж едно — и само недостатъчната свѣтлина на съзнанието имъ тука долу, ги е поставила единъ срещу други, както въ тъмнината двамата родни братя може да не се познаятъ и да станатъ жертва на погрѣшка.

Важно е да се премахне желанието за нѣщо, а не да се воюва съ резултатитѣ (последидитѣ) на нашитѣ желаня.

*

Ако искашъ да измѣнишъ формата на хлѣба,
— измѣни тая на тѣстото.

*

Миналото трѣбва да знаешъ — то е формата.
Сегашното трѣбва да разбирашъ — то е съдържанието.

Бждащото трѣбва да вѣрвашъ — то е принципа идеята.

*

Не мисли, че ако си гребналъ вода отъ океана въ едно корито — океана е корито; нито пъкъ ако си схваналъ нѣщо отъ единъ Учителъ, че той е тъкмо това, което ти си схваналъ!

*

Безсмисленъ е живота на невежия всрѣдъ една библиотека. Сжщо и ако е ученъ, но не знае езика, на който сж написани книгитѣ. — Тогава той ще гледа само картинкитѣ имъ.

И сега мнозина въ природата гледатъ само картинки, безъ да подозиратъ даже сжществуването на текста.

*

Слънчевитѣ петна и петната на ириса въ очитѣ се сходятъ. И въ единия и въ другия случай минаватъ енергии съ по-малко интензивитетъ. По-малко свѣтлина, по-малко животъ — това въ човѣка е болестъ. Въ слънцето петното е трансформаторъ, чрезъ

жогото енергииѣ съ високо напрежение на слънцето ставатъ достъпни на планетитѣ.

*

Само онзи, който дава (жертвува), той може да научи истината — за другитѣ тя е органически недостъпна.

Цената, която давашъ за нѣщо, опредѣля какъ ти мислишъ. Затова нѣкога Христосъ каза на богатския синъ: —Иди раздай имането си и трѣгни по-дире ми! Богатия обичаше богатството си по-вече отъ Христа, но видѣ това следъ като той го накара да го раздаде.

*

Обектитѣ опредѣлятъ живота на човѣка — обектитѣ на неговитѣ умъ, сърдце и воля. И въ обратното се крие истина — отъ живота, който носи въ себе си човѣкъ — се опредѣлятъ обектитѣ.

*

Хитлеръ и Мусолини които работятъ за растенето на съзнанието колективно, нация — индивидъ, ще дойдатъ следъ време въ стълкновение съ другитѣ нации. Само братството може да разреши въпроса.

*

Младежитѣ по добре разбиратъ общечовѣшкото, отколото националното, защото тѣ иматъ поривитѣ, а бацитѣ — опитността на действителността — отъ тамъ конфликтитѣ помежду имъ.

*

Чрезъ умътъ се работи и учи, но не може да се обича.

*

Отдѣляй злото отъ човѣка. Избличавай злото, но обичай човѣка!

*

Желанието е велика рѣка, която и да спрешъ временно, пакъ най-после ще прелѣе бента. Умния

не се бори съ желанието, а се ползва отъ енергията, като му промѣня само обекта — глада може да стане отъ физически — духовенъ; жаждато — сжщо.

*

Моето сегашно е миналото на Учителя. И сегашното на Учителя е моето бждаще.

Той ми го казва сега, следъ като го е изживѣлъ, а азъ въ бждаще ще го реализирамъ като работа съ него.

*

До като единъ човѣкъ има гладъ — желание за каквото и да е, той може да се накара да работи. И той, който разполага съ „храната“, има възможность да го движи въ една или друга насока.

*

Интереситѣ на тия, които сж въ трена, и тия, които сж на гаритѣ, не сж едни и сжщи, но има нѣщо което ги обединява. Пжтника иска едно и другитѣ друго. Така сж и болнитѣ и здрави хора.

*

Евангелието, Библията — това сж само ключове и струватъ само тогава, ако знаешъ да си служишъ съ тѣхъ — да отключишъ животътъ. Евангелиста още не е християнинъ, както и талмудиста—евреинъ.

*

Да се намѣси Божественото въ човѣшкото — това е да се повдигне човѣка; но да се намѣсва човѣшкото въ Божественото това е падение.

*

Листа на дървото и падналия листъ сж все листове, но единиятъ е свързанъ съ живота, другиятъ — не. Овцата знае закона на овцата, телето — на вола, само човѣкъ пита — какво да прави и каква е волята Божия?

Откъснали сме се отъ живота и затова се чудимъ на това, което отдавна трѣбва да знаемъ. Едно растение не може да промѣни условията си; животното вече може да избира, а човѣкъ може да ги измѣня — и все пакъ той е, който се оплаква отъ „лоши“ — условия. Мнозина днесъ твърдятъ даже че „условията сж всичко“. Тогава напраздна ще е всѣка борба! А ако човѣка е фактора, който може да измѣни условията, тогава ясно е, че условията не сж всичко!

*

Биеха се мравки струпани на купъ. Плюхъ върху тѣхъ. После съ лупата ги попарихъ и тѣ избѣгаха. Сипахъ имъ брашно върху тѣхъ и то ги отдѣли. Посипахъ имъ захаръ. Взеа да носятъ захаръта на нѣкѣде и да бѣгатъ. Помислихъ:—и намъ така правятъ бури, урагани, после ни даватъ изобилие. Но за насъ това даване е сили, а не готови „продукти“.

*

Казва Учителя: — Самъ ще намѣришъ Бога! Но това значи, че ти самъ ще вървишъ, ще гледашъ съ очитѣ си, ще мислишъ съ умътъ си, ще ядешъ, ще учишъ —самъ—значи нѣма никой да те носи на гърбътъ си! Ще ходишъ самъ, но ще има кой да те води по пжтя! („Азъ съмъ Пжтя Истината и Живота!“) Учителя

*

Говори се често и още по-често пише за любовъ, но въ едни случаи желанието се смѣта за любовъ; въ други съдържанието на привличането, на пола.

Любовъта е изворъ, който вѣчно тече — това по отношение на душитѣ, които не сж ни мжже, ни жени. Любовъта прави преди всичко богатъ тоя, който я има и той мисли само какъ да даде — безъ това нѣма любовъ: — гдето има жертва — има — дългъ, а гдето има радостъ отъ даденото —

тамъ има любовъ! Любовта има изворъ — Това е Христосъ, Богъ; има проява — доброто; има реализиране — даденото. Ако това дадено е само моментъ — щерна е билъ човѣкъ, а не изворъ. Ако е непреривенъ процесъ — изворъ или чешма е. По-божественно е който дава, а дава който има любовъ, а има любовъ само тоя, който е позналъ Бога и се е турилъ въ изпълнение на неговата воля.

*

Добро е онова, което те завежда при Бога.

*

Силата на Учителя ще се изяви въ нашата вѣра и нашето приложение. Чрезъ насъ свѣта ще познае силата на Божественото.

*

Ако ти не си готовъ да се жертвувашъ за своя богъ, ти не може да получишъ чувството на сила. Но ако ти не се жертвувашъ за една разумна идея, то не може да се получи и полза отъ жертвата.

Жертвата дава сила, а разумната цель — полза.

*

Който иска да бжде господаръ въ свѣта, нека бжде слуга на Бога.

*

Искать да разрешать въпроситѣ чрезъ интереситѣ. Но тамъ, гдето има интереси, нѣма справедливостъ. Ако единъ човѣкъ не е готовъ да разреши единъ въпросъ тъкмо противъ интереситѣ си, въ името на справедливостта — тогава тая дума му е непозната по сжщина. Въ името на интереситѣ си и вълцитѣ и разбойниците се събиратъ, но въ името на справедливостта къмъ всички може да работятъ само човѣци — братя.

Нѣкога много ме дразнеше факта, че хората се преструватъ, че лъжатъ, че нѣма идеални хора. Обичахъ нѣкое момиче и искахъ то да бжде идеално. Какъ грозно се разочаровахъ, когато то не излизаше такова, каквото азъ го мислѣхъ. И какъ смѣшно ми се вижда всичко това сега! Има единъ повратенъ моментъ въ моя животъ, въ който азъ си казахъ: Ако този или онзи не е идеаленъ, какво пречи на мене да бжда такъвъ, какъвто разбирамъ? Защо азъ не въплотя това което мисля че е идеално? Защо азъ да не бжда образецъ ако не за другитѣ, то поне за себе си? Ако азъ имамъ представа за идеално, нали и другитѣ иматъ свое — защо азъ имъ натрапвамъ и изисквамъ отъ тѣхъ това, което самъ не съмъ направилъ? И благодарение Богу, отъ тогава живота ми доби по-голяма смисълъ. А може би това не бѣхъ азъ, който го помислихъ, а другъ който бдѣше надъ менъ, както и нѣкога когато бѣхъ безбоженъ и пишехъ и доказвахъ че нѣма Богъ, че това е глупостъ, една ранна сутринъ ме запита: — Ами ако нѣма Господъ, съ кого се боришъ ти вече толкова години? Азъ се стреснахъ и запитахъ: — безуменъ азъ — ако нѣщо го е нѣмало, азъ съ какво съмъ се борилъ? А ако го е имало, азъ какво съмъ разбиралъ? . . . За да не стана Донъ Кихотъ по неволя, азъ трѣбва да разбира, че съмъ се борилъ срещу нѣщо, което е съществувало. Моето отричане тъкмо това е показвало. Не се отрича това, което го нѣма! — Това го разбрахъ оная сутринъ веднажъ за винаги — и слава Богу.

*

Неможе мнение, обосновано само върху старото да служи за доказателство или отричане на новото — опитъ трѣбва!

*

Който не използва времето, времето ще го използва.

Тихата музика развива слуха, а силната го огрубява.

*

Естествено е това, което расте и носи условията съ себе си, както детето въ утробата

*

Сега трѣбва да имашъ не оркестъръ, който иска много мѣсто и срѣдства, а радио. Богъ ни е далъ всичко, но трѣбва ние да го чуемъ, да схващаме нѣщата правилно, както той ги е далъ или очерталъ.

*

Паритѣ сж дадени отъ разумнитѣ същества, за да се избѣгне грубото насилие.

По-рано всичко е заграбвалъ физически силния; сега — богатия. После ще дойде правдата: — слабия ще има нуждното, защото е слабъ, а Любовта ще даде най-добритѣ условия за животъ, не само на хората, а и на всички растения и животни.

*

Нѣкога Христосъ спаси свѣта, но свѣта пакъ започна да се дави. А сега Учителя учи всѣки да плава — и да се спасява самъ — и на другитѣ да помага.

*

Сатаната караше нѣкога Христосъ да прави хлѣбъ отъ камънитѣ. Та хлѣба и сега става отъ разрушенитѣ камъни (почвата) и отъ въздействието на слънцето, дъжда и въздуха върху зародиша — всичко тава е проява на Разумното,

*

Който поправя погрѣшкитѣ си, придобива силата, която тѣ криятъ въ себе си. Който опитоми коня — ползува се отъ силата на коня. Ние имаме въ себе си погрѣшки и „слабости“ — нашитѣ слабости сж сили на тия, които ги вършатъ, въпреки

нашата воля, като си служатъ съ нашето тѣло умъ, воля и сърдце. Ако се въздържишъ отъ една такава „слабостъ“ — то ставашъ по-силенъ отъ нейната сила. Въ себе си човѣкъ има „вълци“ „котки“, „кучета“, „змии“ (лъжа) и пр. ако ги обладае, опитоми или завладѣе — той ще има силата имъ на разположение, но като действува разумно, за да му останатъ приятели. Ако напроотивъ се бори съ тѣхъ и ги озлоби, вмѣсто помощъ, тѣ ще станатъ като куче, което всѣкога може да го ухапе, като конь. който може да го ритне и прехвърли колата и пр.

*

Външното е първомъ въ човѣка вътре, а после става външно. Събуденото съзнание проектира навънъ. Това звучи като парадоксъ за тия, които твърдятъ, че ние живѣемъ чрезъ сетивата си, а не мислятъ, че едновременно чрезъ окото може да влизатъ хиляди видове лъчи, но ние схващаме само тия, за които сме готови чрезъ нашето съзнание (напр. окото на детето и на възрастния). А растенето на съзнанието е процесъ органически както расте и едно дърво — заедно съ неговото растение, увеличава се и количеството на плодоветъ му. Другитъ (външнитъ) плодове, колкото и да сж, нѣматъ отношение съ дървото. Та и ний сме заобиколени съ много неизвестности, но отъ тѣхъ схващаме частъ поради туй, че тоя, който регистрира нѣщата, толкова успѣва да запише (съзнанието) Чешмата може много да тече, но ако отвора на стомната е малкъ — малко ще хваща (приема).

*

Ти не подушвашъ онзи, който има сжщата миризма като тебе. Червено боядисаното на червена свѣтлина не изглежда червено.

*

Нѣкои доказватъ, че нѣма Богъ. Чудно нѣщо! Но ако тѣ знаятъ какво е Богъ — то значи че

нѣкжде го има — поне въ главата имъ. А ако не знаятъ **какво е** — какъ ще докажатъ че го нѣма? Той въ таквъ случай може да е предъ очитѣ имъ, а тѣ да питатъ за него или да го отричатъ... Единъ пжтъ единъ посетителъ разправяше на менъ (за мене) че ме познавалъ и пр., и питаше кжде съмъ билъ сега — а азъ бѣхъ при него и говорѣхъ съ него...

*

Въ блатото ако си падналъ, не стой да го изследвашъ много, ами търси какъ да излѣзешъ и продължишъ пжтъ си. Ако действителността около тебе не задоволява — движи се, тя ще се измѣни. Движението измѣня перспективата. Не се спирай върху своитѣ състояния, а върви въ Пжтя — изпълнявай волята Божия — и всичко ще се промѣни. Върви — и кждето ти хареса пейзажа — спри се; а кждето не — бързай, но мисли и за разписанието, което трѣбва да спазвашъ. Но до като държишъ на приятнитѣ и неприятни пейзажи — ти си само любителъ екскурзиянтъ. Учениятъ географъ обективно изучава нѣщата и личнитѣ си впечатления задържа като второстепененъ елементъ въ своето съзнание.

*

Който иска да не страда, да отхвърли мисълта, която му докарва страданието. Мислишъ че нѣкой те лъже и затова страдашъ. Отхвърли тая мисълъ отъ ума си, тури друга мисълъ на нейното мѣсто — и страданието, като следствие отъ тая мисълъ, отхвърлена вече — ще изчезне.

*

Нѣкои иматъ обичай да казватъ: Всичко добро Това не може. Всичко добро е само което излиза отъ Бога. Черната ложа иска да си продаде своята стока заедно съ Божественото.

Животнитѣ и хората се биятъ и безъ Бога — какъвъ смисълъ има тогава тоя Богъ, който насърчава биението и убиването?

Богъ дойде да донесе миръ на земята и разбиране между хората. Които проповѣдватъ друго — сж проповѣдници на смъртта и дявола, а не на Бога.

*

Естествени мисли сж тия, които следватъ пжтя на процеситѣ въ природата. Така ако видишъ едно семе и мислишъ за дървото, което може да порасте отъ него — това е естествена мисълъ. Но ако мислишъ, че отъ едно камъче може да покара дърво — това е тоже мисълъ, но неестествена или извратена — по-скоро — мнение.

Въ старобългарски езикъ се прави разлика между мисля — възъ основа на факти и мѣня — мнение — или мислене за нѣщо независимо отъ фактитѣ — лично разбиране или недостатъчна достовѣрность.

*

Учителя не отрича никоя жива срещната енергия — човѣкъ само ги „опитомява“. Той се не смуцава отъ тѣхното отрицателно течение, а цени само тѣхната сила. Защото знае законитѣ какъ бавно и смиленно да ги накара да направятъ единъ „естественъ“ завой — и да тръгнатъ въ изпълнение волята Божия. Какъ действува Учителя?

Единъ отъ методитѣ му е да действува като центъръ, който чрезъ любовта, която се явява между него и ученика, го отклонява, постепенно и го поставя на надлежното мѣсто и посока.

*

Нещастията идатъ отъ изопаченитѣ Божественни идеи. Така отъ даването е дошло хвърлянето на тоя когото не обичашъ, а отъ хвърлянето — и убийството съ хвърления предметъ. . .

Адамъ е билъ една вѣчна форма, въ която е трѣбвало да се проявява живота.

Черния адептъ е научилъ Адамъ и Ева да внесатъ въ живота си размножението на формитѣ — но заедно съ това намалява и бдителността и апаша (дяволъ) обира живота на наивниците и живѣе съ тѣхното Божественно богатство. Христосъ дойде да внесе въ тия разединени форми първоначалното единство да сглоби единъ новъ Адамъ отъ пречистени клетки — чловѣци, които да изпълнятъ безпогрѣшно волята на своя Създателъ.

*

Думата богатъ е имала първоначално друга смисълъ отъ тая, която сега и се дава Бог-атъ — човѣкъ който има Бога, както и рогатъ — който има рога.

*

Понѣкога единъ момѣкъ срѣща една красива мома и животътъ му отъ тоя моментъ става другъ съвсемъ. А има хора които казватъ, че Богъ имъ се явилъ, говорилъ съ Христа, приказвали имъ ангели — а си живѣятъ тъй както и тия, които не сж имали тия опитности. Колко лесно е да се различи лжжата, илюзията отъ истината.

*

Колкото човѣкъ е по-близъкъ вътрешно съ Учителя, толкова повече се разкрива вътрешния смисълъ на това което Учителя е говорилъ. Инакъ той ще прилича на пжтникъ, който може да е много жаденъ и да минава край нѣкой изворъ скритъ въ храститѣ, безъ даже да го и подозира.

*

Богъ се радва на всички усилия, въ каквото и да е направление. Защото тоя, който живѣе и работи, по която и да е посока или направление, не може да не дойде до контактъ съ Божественното

вънъ отъ себе си. А то ще му даде свѣтлината и силата да разбере и прецени правилно живота който тече въ него. Богъ е който дава насърчението, импулса. И когато говоримъ за злото — и то се храни съ доброто — безъ него и то не би имало животъ въ себе си, както и разбойника и злодѣца (по човѣшки говоря!) се хранятъ съ сжщия хлѣбъ, който ядатъ и другитѣ хора.

*

Не сж важни погрѣшкитѣ, които се изживяватъ и които главно виждатъ хората, а оная опитностъ, която се придобива; развитието на живота, което се манифестира и което постепенно растящо въ своята широчина и дълбочина най-после ще донесе и благата, за които човѣшката душа жадува.

*

Комуниститѣ искатъ да разпредѣлятъ богатствата, но тѣ не ги отричатъ. Тѣ ги смѣтатъ като резултатъ на заграбенъ трудъ. И това е право, но до нѣкжде — не е само труда на работника тамъ! Но тоя въпросъ ще се разрѣши когато вмѣсто труда дойде работата, т. е. да се работи съ любовъ и по свобода — всѣки съ съзнание да отдава силитѣ си за общото благо, безъ и да помисля дори че това ще му да даде нѣкакви права или привилегии.

*

Учителтъ отъ които може да учишъ, той е твойтъ Учителъ; извортъ отъ който можешъ да пиешъ — той е извортъ за тебе!

Но имало нѣкжде си по велики учители — и така да е — пакъ този твойтъ ще те заведе тамъ — той по-добре ги и знае. Ако идешъ безъ него, ти нищо нѣма да разберешъ, нито тебе ще разбератъ. А Учителтъ ти по добре знае какво ти трѣбва и кога да ти го даде.

И тъй намѣрете Учителя си!

Ако следваш политиката на Англия, ще имашъ изгодитѣ на Англия. Ако знаешъ и изпълнишъ единъ законъ на природата — физически или психически — ще дойде и изгодата отъ него: ако знаешъ да съединишъ лампата съ динамото — ще дойде и свѣтлината; чушмата — съ извора — ще дойде и водата.

Така е и съ Божественитѣ закони — ако ги изпълнишъ — ще дойдатъ и богатата — **но само следъ като ги изпълнишъ!**

И една сѣмка ако я не посѣешъ — и тая сѣмка плодъ неможе да даде!

*

Не е важно колко имашъ, а колко давашъ — тамъ е богатството ти — въ даването.

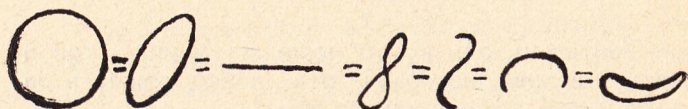
*

Не е важно кога ти ще отидешъ на гарата, а кога трена ще дойде.

*

Хората страдатъ не отъ разочарованието, а отъ очарование — ако нѣма едното, нѣма да дойде и другото. Ако незнаешъ да мѣришъ не е кривъ тоя, когото мѣришъ, а кантара ти, ако е неточенъ — и твоето незнание (невежество)

ФИГУРИ ЗА МИСЪЛЪ

*

Мнозина днесъ като искатъ да оправдаятъ себе си за нѣкое насилие, сочатъ Христа който съ камшикъ се е разправялъ съ търговцитѣ въ храма. Но тогава ако отличителната черта на Христа бѣ само камшика — кое го различава днесъ отъ всѣки старши стражаръ, който върти камшика кждето за-

върне? Позволено е, бихме рекли, всѣкому да вдигне камшикъ, но кога?

Следъ като е направилъ всичко онова, което Христосъ направи: — да изцери болни, да възкреси мъртви, да стопли хиляди сърдца, да нахрани хиляди хора. . . Па да е и готовъ като НЕГО да отиде на кръста за своитѣ убеждения!

*

Че пишешъ лошо, че почерка ти билъ нечетливъ като на Шекспиръ — то не значи още че си Шекспиръ — последния не стана великъ затова, че пише лошо, а защото изнесе нѣщо ценно предъ чловѣцитѣ.

*

Сега мнозина се кичатъ съ Христовия кръстъ. Но онова което отличи Христа отъ всички разпнати разбойници — такива е имало хиляди преди и следъ НЕГО, не сж мжкитѣ на кръста, а ВЪЗКРЕСЕНИЕТО МУ!

И странното е, че днешнитѣ, ужъ християнски дъркви божемъ, се кичатъ съ това орждие на мжчение, спомнятъ си постоянно тържеството на тъмнитѣ сили които разпнаха Христа, а за онова, което е найсжщественото, което даде тласъкъ на човѣшката мисълъ и основа на цѣлото учение Христово — **възкресението** Христово — тържеството на живота надъ кръста! — за него се поменува мимоходомъ само. Сегашното нѣщастие на хората е, че тѣ иматъ култура въ основата на която е разпятieto, а не възкресението. И Христосъ говорѣше за кръстъ, но за кръстъ вътрешенъ, да се самопожертвашъ за другитѣ и носишъ тѣхнитѣ грѣхове — . . . А сега носятъ кръстоветѣ си отвънъ. И колко малки сж кръстчетата имъ. . .

Възкресението е символъ и основа на **новия** животъ, който Христосъ донесе на земята и който побѣди смъртта!

На старобългарски „сжда“ „посжди“ има смисъл да дадешъ съветъ, да поставишъ нѣкому умѣтъ на мѣстото — „Посжди щерка си да не прави тия работи“

Може би излиза отъ санскритската дума „сатъ“, — истина. Може би и отъ тамъ е и с а д я — давамъ условия на нѣщо да расте. А сега отъ „сжда“ сж направили синонимъ на наказание.

*

Да влѣзешъ въ положението на другия значи да разширишъ възможноститѣ на съзнанието си т. е. да влѣзешъ фактически въ колективния животъ и съзнание,

*

Съ слънцето и на северния полюсъ е топло, безъ него и въ Африка може да е студено.

Съ Бога навсѣкжде е добре; безъ Него и при най-добритѣ други условия се чувствува празднота.

*

Имаме цигулка, пияно, пѣние, разни инструменти, разни форми. Дойде радиото и за слушателитѣ то замѣни всички тия инструменти съ единъ вибраторъ, който имитира звука на всички.

Агрегатнитѣ състояния и качественитѣ различия на материята — това сж само разни степени вибрации. И следователно, ако дойдемъ до „генералнитѣ вибратори“ тогава пустне ли се съответната вибрация, ще се получи отъ една „първична материя“ всичкитѣ ония плодове или вещи, които искаме. Тогава всѣко нѣщо ще се превърне въ число — число на вибрации, които щомъ се поставятъ на тая степенъ или бързина, ще дадатъ тутакси и съответния плодъ или вещь. Тогава израза на древнитѣ мждреци, че всичко е число, ще бжде една истина, достъпна на всѣко дете даже. . .

*

Често пжти мои посетители ми казватъ: — Но съгласете се, че безъ пари не може да се живѣе!

— Чудно нѣщо! Та човѣкъ именно безъ пари живѣе, а съ пари само се купува по нѣщичко, но тъкмо това, което е най-ценното — живота — то не се купува съ пари.

Колко пари плаща човѣкъ на слънцето, за да му свѣти и грѣе?

Колко пари плаща за въздуха, когато само една минута или две, ако престане да диша, ще се свърши живота му?

Колко пари плаща на дъжда, който вали и ни носи тая вода, безъ която не бихме могли да живѣемъ? Ето че за най-сжщественитѣ работи нищо не плащаме!

И колко пари ни иска едно дърво, на което ний обираме плодоветѣ? Колко пари ни иска земята която отъ едно житно зърно, хвърлено въ нея, възраства цѣли класове? — Нищо. Природата нищо не иска! Ний, хората, сме си турили единъ нашъ собственъ свѣтъ и редъ съ наши ценности. Но нима тия ценности колкото и милиони да сж, могатъ да дадатъ животъ, на нѣкои трупъ или продължатъ днитѣ на умирающия, както може да стори това водата и хлѣба?

И тогава обикновено възразяватъ — На трупа не може, но на живѣющия паритѣ даватъ условия, храна, комфортъ. . .

А колко пари е платилъ нѣкой отъ насъ за оня животъ, когато е билъ въ утробата на майка си? Или въ домътъ на баща си, като малко дете? Недава ли бащата всичко на любимия си синъ? Не взема ли човѣкъ отъ улицата една мома и сподѣля всичкото се имане съ нея? Любовта прави човѣка близъкъ, а не паритѣ. Тѣ сж само срѣдство въ човѣшкия животъ чрезъ което се създаватъ нѣкои удобства — но срѣдство, а не цель!

*

Пълната каса всѣки я иска. Пълно е това, което има Божественното въ себе си.

И дворецътъ безъ свобода става затворъ. Свободата дава цена на всичко. Безъ нея всичкитъ условия се обръщатъ на клетки, въ които като затворени птици трѣбва да пѣемъ или като злочести хора — да въздишаме.

*

Щомъ единъ човѣкъ нѣма основна идея за мѣстото или положението, въ което се намира — всичкитъ му движения ще станатъ по **резултатъ** — несъобразни. Така хорото може да е нѣщо приятно и полезно, но ако не си разбралъ да речемъ, че си въ църкова и заиграешъ — всичкитъ ти движения ще станатъ нецелесъобразни, както да речемъ и когато влѣзешъ въ една аптека и искашъ да купишъ царвули. Така сжщо ако влѣземъ въ една школа и забравимъ каква е основната идея на школата, въ постѣпкитъ ни ще се яви противоречие. И въ живота като забравимъ главната цель, за която сме дошли на земята — сжщо ще се поставятъ стѣлкновения и противоречия. И цѣлия днешенъ животъ съ неговата „култура“ и противоречия е резултатъ тъкмо на изгубената основна идея на нашия животъ — идеята за цѣлокупния животъ, за волята Божия, а не животъ по нашитъ лични желанія, прищѣвки и идеалчета.

*

Здравето и времето сж две сжществени ценности въ разумния животъ. Особенно времето, което никой не може да върне, макаръ тѣй често всѣки да може да ти го отнеме. . .

*

Ако нѣкой е недоволенъ отъ живота си, нека остави всичко онова, отъ което е недоволенъ, за да получи другото, което чака.

*

Българина има качества на българина. И Християнина трѣбва да има качества на Христа, за да носи това име.

Инерцията, която срещаме въ себе си при възприемане на новото, е мърка на голѣмината и качествата на старото въ насъ.

Оня, който е винаги готовъ да възприеме разумното, безъ вътрешна съпротива, безъ мърморене, безъ съмнение, безъ каквато и да е реакция — това е новъ човѣкъ.

Старото винаги мърмори, кара се, избухва, съмнява се — всичко това сж реакции на движението нагоре, на новото, което волево е възприето и сложено за реализиране.

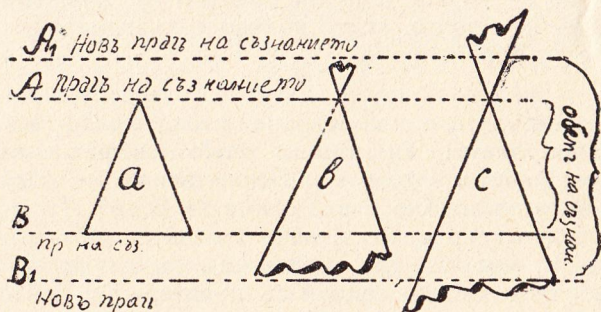
*

Мисълта е най-великия даръ, който имаме отъ природата. Тя върши даже нагледъ невъзможни работи, затова е и Божественна. — „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога“. Ти може да отидешъ до която и да е звезда съ твоягъ погледъ и мисълъ, да съединишъ египтянитѣ отъ преди петъ хиляди години съ приятеля си, който е отишелъ да гледа пирамидитѣ имъ. Може да мислишъ за Христа, за сегашното, за бждащето — мисълта е единъ свѣтъ въ който има всички възможности! . . . Какво величие е това! Но заедно съ това и каква отговорност, за тия, които биха нарушили законитѣ тамъ!

*

Въ числата имаме великъ изразъ — символъ на тая божественна възможностъ — да се мисли. Числата изразяватъ сжщата тая безкрайна мисълъ; геометрията е развърщанieto на тия възможности първични или развърщанieto имъ въ пространствени форми; музиката е първата имъ дреха, а това което наричаме тѣло или предметъ е смъртния ковчегъ на една идея, на една мисълъ, която е само оставила тамъ портрета си и отдавна е напуснала тая къща. . .

Границитѣ на нашитѣ сетива не сж и граници на природата. Но всичко онова, което излиза задъ амплитудата на нашитѣ чувства (сетива) и мисли е неизвестно. Тогава много величини (предмети, понятия) които изглеждатъ равни и даже тождественни — въ сжщностъ не сж. Затова трѣбва да имаме предвидъ когато очакваме нѣкакъвъ резултатъ — и той не иде. (гледай чертежа)

При AB , $a = b = c$

При A, B_1 , $a < b < c$

Обема на знанието расте чрезъ „опитъ“ „любовъ“, „влизане въ положение“ всичко това сж наименования на методи. Тукъ ясно се проличава условността на всѣка наша наука, поне това което засѣга доказателствата. Реалността не се доказва — (това е „аксиомата“) Коего доказватъ, то не е реално.

*

Онѣзи които изучаватъ формата виждатъ безкрайно разнообразие напр. всѣка ябълка се различава отъ друга, и всѣка круша — сжщо. Дойдемъ ли до понятието на „съдържание“ тамъ всичкитѣ ябълки и круши сж едно видово понятие. После това многообразие дохожда въ единъ свѣтъ на за-

кони на единство: растения. Значи ние имаме много начини за да знаемъ нѣщата. Но ония, — които изучаватъ многообразието на формитѣ, никога нѣма да иматъ същественното знание, понеже формитѣ въ свѣта сж като листитѣ на дървото — приличатъ си и все пакъ се различаватъ. И после падатъ и нови растатъ... По постоянни сж клончетата, но и тѣ се измѣнятъ, че и цѣлото дърво расте. . .

*

Същественното е пжтя, а не долините или хълмоветѣ, по които той минава. Тѣ създаватъ само състояния на лесно, приятно или трудно. Тѣй и радоститѣ и скърбитѣ сж състояния, а не самия животъ.

*

Процеситѣ въ природата следватъ своя пжть и създаватъ една действителностъ. Но понятията на хората сж объркани, често несъответни и тѣ създаватъ противоречията и размѣстватъ въ съзнанието ни процеситѣ, които сж въ тѣхна зависимостъ.

*

Първиятъ идолъ въ свѣта бѣше Ева. Богъ направи човѣка самъ, за да мисли за Твореца си, а той като виде, че животнитѣ иматъ другари, поляризира се надолу вмѣсто нагоре — сведе грижитѣ си и съзнанието си вмѣсто къмъ Бога къмъ Ева — и всичко следъ това трѣгва на опънки.

*

Онзи който е чель „Словото“ и онзи, който е „изяль“ Словото се различаватъ. Който е „изяль“ Словото, той има силата, която То съдържа.

*

Природата е майка, а не врагъ. И ако сждбата ни тури на гледъ нѣкои препятствия, тя прави това само за да събуди, като реакция, нѣкой изос-

тавена или неподозирана наша способност или дарование.

*

Учителя учи хората да гледатъ и мислятъ когато фактитъ говорятъ. Въ тѣхъ (действителността) се проявява разумното Начало на природата—Богъ. Ако го разберемъ — добре. Инакъ се явяватъ посрѣдници. И тогава това, което казватъ, става препятствие—явяватъ се догми, а после и противоречия въ живота.

Така Мойсей каза:—почитай баща си и майка си! А Христосъ: — Който не остави баща си и майка си, не може да бжде мой ученикъ.

А Учителя казва:— Ако не мислишъ право, ще си нещастенъ. Имай Божественна Любовь, Божественна Мъдростъ и Божественна Истина въ себе си — и мисли право, сиречь каквото и да мислишъ при тоя случай ще бжде право!

Когато човѣкъ се научи да мисли право, да разбира това, което го заобикаля, ще намѣри и своето мѣсто и ще се избѣгнатъ стълкновенията, които идатъ отъ неразбиране на Истината.

*

Срещнатитъ трудности сж мѣрка на недостигащото ни знание както и трапа е мѣрка на прѣстъта, която трѣбва да хвърлишъ въ него за да се запълни.

*

Съ болния човѣкъ може да е приятель, но съ болестъта му — не!

*

Живота не е нито проза, нито поезия. Той е: Ако се спрешъ на формитъ му—той е изкуство, художество.

Ако се занимавашъ съ съдържанието му—това е наука.

А ако търсишъ смисъла му — това е философия!

Човѣкъ самъ съ себе си не може спори или да има противорѣчие — винаги за това сж необходими най-малко двама.

Значи имашъ ли противоречие — ти не си самъ.

*

Когато поета не разбира живота, той възпѣва цвѣналото цвѣте, което есенната слана осланя и ридае надъ него. А когато разбира живота — той знае възкресението и ще види че отъ осланеното цвѣте е останало сѣме, което ще възобнови формата и живота.

*

И животнитѣ ядатъ, спятъ, движатъ се, размножаватъ се. Едничкото което отличава човѣка отъ тѣхъ, това е мисълъта, четенето.

*

Живота на единъ човѣкъ, общество или народъ, зависи отъ възприетитѣ и живѣни идеали. Ако тѣ сж животински, човѣшки или Божествени — ще имаме и съответнитѣ резултати.

*

Пази се отъ отрицателнитѣ мисли. Още по-внимателенъ бжди, когато имашъ вече навика подъ вида на критика да ставашъ кошъ на боклуци — търсейки божемъ да видишъ истината!

Започни съ другото — желанието да видишъ всѣкъждѣ нѣщичко положително и ти наистина ще вземешъ да гледашъ по-справедливо и съ огледъ да помогнешъ на Доброто въ свѣта да се прояви. Съ отрицателното остави, както съ болеститѣ, да се занимаватъ най-ученитѣ хора.

*

Ако си въ розова градина — на рози ще миришишъ; въ единъ оборъ — на торъ. А всѣки човѣкъ има въ себе си обори и градини. Ако влѣзешъ по необходимостъ или случайно въ обора, изчисти

го и после се омий и преоблечи или най малко по-
ходи на открито не между хората, за да си отиде
миризмата на отрицателното и се успокоишъ.

Бждащето лѣкуване ще бжде съ музика, ви-
брации и свѣтлина.

*

Когато слушате модерната българска музика
съ изопачени мотиви на народната ни пѣсенъ, менъ
се струва че виждамъ следната картина: — игриво
теленце живо, скачащо — това е народната ни пѣ-
сенъ жива, проста и смисленна.

. . . И на друга страна бюфтеци, кюфтета, пра-
жоли, печено, супа — пакъ сжщото теленце, но безъ
живота, превърнато вече въ плодетъ на една „кул-
тура“. . . Най-великиятъ правила на музиката сж из-
вадени отъ музикалнитъ творения на истинскитъ му-
зиканти. А много отъ съвременнитъ български му-
зиканти като нѣкакви Донкихотовци, като забравятъ
че музиката е преди всичко изразъ на животъ
тъкмятъ споредъ тия правила своитъ „творения“.

*

Ако човѣкъ нѣма ключа на една кжща, може
вжтре да е топло и уредено, но той не може да се
наслаждава на тая уредба и може да стои навънъ
на студа. И въ природата е така — ако нѣмашъ
ключа ще стоишъ отвънъ и живота ти ще бжде
пъленъ съ неприятности и неудобства. Какъ да се
намѣри тоя ключъ?

Правата мисълъ е тоя ключъ!

*

Разликата между истинската и неистинска му-
зика е една и то сжществена: — отъ истинската му-
зика вадятъ правилата, по която калѣпятъ неистин-
ската. Истинската музика се ражда спонтанно, тя е
изразъ на животъ и не държи смѣтка за никакви
писани правила — тя е вѣрна на живота, който въ
момента изразява. Даже често народнитъ пѣвци,

които раждатъ тази музика, нѣматъ и понятие, че
сжществуватъ подобни правила. . .

*

Ако вървишъ по пѣтя на Свѣтлината —
тя ще върви съ тебе.

Ако вървишъ по пѣтя на Любовта — и
тя ще върви съ тебе.

Ако вървишъ по пѣтя на Мъдростта и
Истината — и тѣ ще вървятъ съ тебе.

Но ако мислишъ, че може да ги накарашъ
да те следватъ въ твоятъ пѣтъ — ти си
безумецъ!

*

Човѣкъ за човѣка нищо не може да направи.
Но едничкото най-велико нѣщо е, ако въ даденъ
моментъ се намѣри да посочи правиятъ пѣтъ на тоя
който го търси и незнае.

*

Онова, което отдѣля човѣка отъ Бога, това
е нашата нечистота и невежество! Щомъ от ре-
чемъ нечистотата, посредствомъ чистотата, и
невежеството чрезъ знанието — ние ще се при-
ближимъ при източника на истинския животъ.

*

Отъ човѣка се иска само **решението** да върви
съ Доброто, а силата за това ще му дадатъ тия,
които винаги помагатъ.

*

Истината не се защищава, а само изнася. А чо-
вѣкъ може да я приеме или отрече — и съ това да
реши сждбата си, както нѣкога еврейтѣ съ Христа.

*

Онова, което съчетава нѣщата, то е вътреш-
ния смисълъ, това което дава идея на всѣко дви-
жение. За да разберемъ всѣко нѣщо, трѣбва да
влѣземъ въ мисълта на тоя, който го е направилъ
и тогава ще видимъ, че всѣко нѣщо е на своето

мѣсто и върши своята функция. И ако има нѣкакви отклонения, скѣрцания — ще се види и причината за това.

*

Машината е образецъ на целесѣобразна мисълъ. Гледайки нейнитѣ движения, човѣкъ може да се научи на много работи, независимо отъ това, че тя повтаря все едни и сѣщи движения — мисълъта на изобретателя. Но тази мисълъ работи по единъ най-икономиченъ начинъ, съчетава движения и постига една целъ. Може да имаме моделъ на **правилна мисълъ**, независимо отъ това че реализирането е било грубо или по-деликатно.

*

Дохожда време, когато човѣкъ чувствува тѣлата си като ржкавица, дреха, която облича и съблича. И тогава ясно разбира, че това, което цапа дрехата, не може да нацапа и другото. Но ако ранятъ тѣлото и дрехата се разкъсва. Обличането и събличането е най-хубавото въ човѣшкия животъ.

*

Възможноститѣ на човѣшката мисълъ не сѣ всичкитѣ възможности на вселената.

*

Храната е това, което дава животъ. Добрата храна дава сила да вървишъ изъ пѣтя на живота, а правата мисълъ — да намѣришъ правия пѣтъ. Щомъ се луташъ, не знаешъ да мислишъ право.

Правъ пѣтъ е безъ препятствие и прахъ. И води най-бързо къмъ целъта. А праведния пѣтъ е, който води къмъ Бога.

*

Човѣкъ се познава какъвъ е по това, което дава и взима. Ако взима и не дава — паразитъ е. Ако дава на друго, това което взема въ изпълнение на Божия планъ отъ Божитѣ ресурси — Синъ Божи е.

Учителя не доказва своето знание предъ ученицитѣ — той е държалъ изпитъ предъ тия, който сж го поставили на това мѣсто.

*

Който слуша Бога и хората слушатъ него.

*

Учителя се открива и изкачва, само ако има кой да крачи следъ него — инакъ се къса веригата на мисълта и ставатъ безполезни разкриванията на знанията, който никой не разбира.

*

Напредъкъ на единъ е напредъкъ на всички. Ако единъ направи крачка, всички ще прекрататъ. Ако въ океана мръдне само една капка — цѣлиятъ океанъ ще се размърда, защото следната капка ще я замѣсти следната и следната — следната — така до последната.

*

За истинския ученъ сж важни не догмитѣ, а резултатитѣ — тѣ сж живота.

*

Учи се външно чрезъ паметъ и умъ. Това е знание перспективно, условно, относително.

*

Учи се и вътрешно гдето Словото е само сръдство за вътрешно сливане, а новото знание въ сщностъ е живота на тоя, съ когото си се слѣлъ — „Азъ съмъ Пжтя, Истината и Живота“.

*

Формата е свързана съ миналото; съдържанието — съ снгашното, а смисъла — съ бждащето.

*

Истинска лоза е тази, която дава грозде.

*

Не изисквай отъ другитѣ туй, което ти самъ не можешъ да направишъ.

Странни сж по нѣкога хората! При нѣкой бо-
лень тѣ говорятъ за великия докторъ, който сжще-
ствувалъ нѣкога и нѣкъде си, напр. въ Лондонъ
или Парижъ. А болния охка и вика: помощъ! А тѣ
пакъ започватъ — „Богъ е милостивъ! Богъ е великъ!“

Ние сега знаемъ, че Богъ е не само великъ и
милостивъ, но е отзивчивъ, че е до самитѣ насъ,
въ насъ самитѣ — и винаги помага и ако не те
излѣкува поне ти свѣтва да разберешъ причината,
поради която си заболѣлъ и като я премахнешъ — да
оздравѣешъ.

*

Понѣкога свѣта, хората на свѣта, ми се струватъ
като деца, които решаватъ задачи. И не се радватъ,
че сж рѣшили **правилно** задачитѣ си, а че като сж
писали $5 \times 6 = 60$ — мислятъ че ще получатъ 60 орѣхи
или 60 ябълки отъ живота. . . А не помислятъ, че
като имъ провѣрятъ задачитѣ, ще бждатъ посрамени
и изобличени — посрамени въ невежество; изобли-
чени въ лакомия — ламтежъ за онова, което не имъ
се припада.

*

Странно е че днесъ **Богуслужението** става
само въ църквитѣ, храмовитѣ. . . когато Богуслу-
жението и живота трѣбва да сж едно!

*

Сега е време и мода на диктатури. А тѣ сж най
старата форма на управление. Не само физичното
благоденствие е цель въ живота — физическото благо-
денствие може да се създаде и на една свиня. Но по
скжпо отъ това е свободата да се ползувашъ отъ
тия блага, еволюцията на съзнанието въ обществе-
ния редъ на неговитѣ единици, ролята на индивида
въ колективитетата — по тоя начинъ ще се подигне
цѣлото ниво на обществото, а не само тия, които
водятъ.

Диктатори е имало подъ разни имена всѣкога!

И двореца безъ свобода става затворъ!

*

Всѣко нѣщо, което е по справедливо отъ сжществуещето, е **НОВО**.

*

Стойността на златната статуя не е само въ материяла, отъ който тя е направена — това е само твърде малка частъ отъ нейната стойность. Та и ний човѣцитѣ имаме стойность, не поради материялитѣ, отъ които сме направени, а поради голѣмитѣ божественни идеи и ценности, чиито носители се явяваме.

И онзи, който счупи статуята, за да я продаде само като материялъ, върши сжщото безумие, което вършатъ и човѣцитѣ като искатъ да достигнатъ известна външна материялна придобивка и заради нея жертвуватъ здраве, добродетели, идеали . . .

*

Линията е изразъ на ума. Цвѣта е на чувства-та, сърдцето. Линията е границата, цвѣта — съдържанието.

Когато работи душата, линиитѣ и боитѣ се сливатъ незабелязано въ нови цвѣтове, нови изрази на свѣтлината, на вѣчната реаліость.

*

Когато мислѣхъ за бждащиятъ си пжтъ, да-доха ми мотото за това, което трѣбва да уча:

— „Ако, като намѣришъ мене, изгубишъ себе си — напраздно си ме търсилъ“.

*

Новото е храната, която дава животъ; свѣтли-ната, която носи здраве; въздухътъ, който ни освѣ-жава; чистата мисль, която ни подобрява и дава стимулъ за полезна работа; благороднитѣ чувства, които ни подтикватъ къмъ безкористно подпомага-не на тия, които иматъ нужда отъ нашия умъ, сила,

богатство и пр. . . Новото е това, което осмисля живота и помага разумно да се прояви човѣкъ за общо и лично добро.

*

—Защо като ме видишъ си затваряшъ очитѣ?

—Защото гледамъ . . . въ свѣтъ много по великъ, отколкото тоя, който гледашъ ти.

*

Господи, моля ти се, дай ми свѣтлина да видя и разбера Твоята воля и сила, да я изпълня, тъй както Ти искашъ.

*

Буквитѣ сж отъ значение, но съчетанието имъ е по-важно. И най-голѣмитѣ и най-глупавитѣ съчинения сж писани съ сжщата азбука, но не сж равнозначни.

*

Има животъ на реалностъ и животъ на отражение. По какво се отличаватъ? Че печката, която виждашъ въ отражението свѣти, но не топли. Думитѣ ги знаешъ, говоришъ ги, а нѣмашъ съответнитѣ състояния — това е живота на отражения, а не реалностъ.

*

Учителя казва: —Идеалното ражда реалното; реалното —материалното, а материалното — скръбъта. Въ идеалното противоречия нѣма, въ реалното има само едно противорѣчие, а въ материалното—всѣка теза има и антитеза.

*

Нѣкои отъ занаята си правятъ философия, други отъ философията — занаятъ. А малцина сж тия, които живѣятъ това, което философстватъ и философстватъ това, което живѣятъ.

*

Всичко произтича отъ едно. Приликитѣ които иматъ хората, говорятъ, че тѣ иматъ единъ общъ

източникъ, а различието и разнообразието, което съществува — съ тѣхъ сж отбѣлезани условията, при които се е развивалъ тоя животъ.

Водата е една, а разнообразието иде отъ условията, при които тя е текла.

Онѣзи, които виждатъ Единството въ разнообразието — тѣ сж на правъ пътъ.

*

Има хора които приличатъ на глухородени, които сж влѣзли въ концертна зала — виждатъ движението на музикантитѣ, на инструментитѣ имъ и мислятъ, че то е сжщината и казватъ: — „виждаме“ „разбираме“ възхищаваме се отъ движението на лѣжковетѣ, но звуковетѣ даже и не подозиратъ. . . А какъ и какво изживява човѣкътъ който чува, какво по друга смисълъ иматъ тия движения? И за него същественото не е това, което се вижда, а което се не вижда. . .

Има сега хора, които сж така и въ природата — казватъ: — виждамъ, разбирамъ. . . като глухия въ оперната зала. . . И ако тѣ сж глухородени, колко мжно е да имъ се докаже, че освенъ това което виждатъ, има нѣщо по-съществено което **се не вижда** „чува“ (способностъ, чувство, сѣтливо непознато тѣмъ (и което е именно същественото, което осмисля всички тия разнообразни движения.

*

Моето говорене да е само **поводъ** да мислишъ, да чувствашъ да действувашъ, а не да го запомнишъ и повтаряшъ. Ако мислишъ само да го запомнишъ, ще се осакатишъ. Ако се свържешъ вътрешно, ще го приемешъ като храна — това е органическото знание — резултата му, миналъ презъ съзнанието, ще бже истинското знание.

*

Ние имаме много по-хубавъ хлѣбъ, отколкото иматъ въ свѣта — тамъ често ядатъ плесенясалъ —

но ние незнаемъ какъ да го поднасяме на хората. Ний често блъскаме съ него хората въ главата, за да видятъ, че е по-хубавъ отъ тѣхния. И тѣ виждатъ наистина, че е по-хубавъ, но понѣкога болката отъ блъскането е по-голѣма отъ желанието да го иматъ и тѣ си отиватъ озлобени.

*

Говорятъ за логика. Но има много видове логики. Има логика на вълка, на човѣка, на овцата. Логичното за африканеца (дивака) не е логично и за европееца.

*

Логиката на животното е: — „Силенъ съмъ, ще те изямъ!“

Логиката на човѣка: — „Силенъ съмъ, ще те победя!“

Логиката на свръхчовѣка: — „Силенъ съмъ, ще ти помогна.“

*

Пжтя къмъ Голгота не може да се избѣгне отъ никого. Но може да го мине човѣкъ като Христа — носителъ (свидетелъ на Истината, а може да го мине и като разбойника. Дано поне въ последния случай е той, който позна Христа на кръста и Му отдаде справедливостъ: — „Довечера ще бждешъ съ мене въ рая“ — му каза Христосъ.

*

Разкаляиятъ се разбойникъ сочи, че природата допуска и отрицателния пжтъ за да се стигне до Божественото, като най-бързия възможенъ въ даденъ случай — всичкото е да бждемъ съ будно съзнание — макаръ и въ най-лошия случай да познаемъ Божественото и отдадемъ справедливостъ — резултата е пакъ положителенъ.

*

Гжсеницата пълзи по земята. Тя не знае че перурдата, която хвърка и тя — сж едно и сжщо. Но

за да стане пеперуда, тя трѣбва да влѣзе въ гроба (какавида) да изгуби всичкото „гжсенишко“ и да излѣзе за новъ животъ — тоя на пеперудата. Но гжсеницата това не знае — знае го човѣка.

Сжщото е и съ човѣка. И той е гжсеница, влиза въ гроба, става пеперуда, но самия той не вижда тоя цикличенъ процесъ, или по право не го помни.

*

**Извора е малъкъ, но водата му е много.
Локвата е голѣма, но водата ѝ се свършва.**

*

Ако ти мислишъ само — това е да имашъ боитѣ на четкитѣ; да чувствувашъ — това е водата, която размива боитѣ и ги прави годни за работа; да действувашъ — това е картината. Но смисъла е въ цѣлокупния животъ,

*

Мисълъта — това е водата; чувствата — това е температурата, която може да я направи на ледъ или пара, а дѣлото — това е пиящия жаденъ, който разбира живота, скритъ въ водата и живѣе чрезъ глъткитѣ, които е опиталъ.

*

Да мислишъ — това е мечтата за кжщата; да чувствувашъ — да приготвишъ плана и го донесешъ на майстора: да дѣйствашъ — да градишъ самата кжща. Но сжщия смисълъ се добива когато си я градилъ. И ако той е тоя когото обичашъ — то ще разберешъ и що е щастие.

*

Мислитѣ, както въздуха, внасятъ живота въ насъ. Чувствата сж като парата, която кара машината — ако я изпуснешъ отвънъ да я видятъ — тя става безсилна. А сега колко много обичатъ хората да говорятъ за своитѣ чувства и да ги изнасятъ на

покажъ! А тѣ трѣбва дълбоко скрити да бждатъ топлия двигателъ на благороднитѣ постѣпки.

И когато сж и най-дълбоко и най-грижливо скрити, тогава тѣ иматъ най-голѣмъ полезенъ резултатъ.

*

Голѣмитѣ борби, които ставатъ въ наше време, фактически иматъ само единъ сжщественъ мотивъ — смѣна на ценности — златото се смѣня съ трудовия еталонъ.

Златото вече може да се прави изкуствено и това прави господството му невъзможно — обезценява го. Труда го иматъ тия, които сега сж най-далечъ отъ властѣта. Всичкитѣ социални борби ще бждатъ около това. Златото даваше печалби на тоя, който го притежава макаръ и само номинално и който може да не работи. То носеше съ себе си кредита. Трудовия еталонъ ще иска духовни и физически качества и чувства на по-виша социална справедливостъ. Ако това не стане, работниците вмѣсто да иматъ господаръ срещу когото да се борятъ съ стачки, ще иматъ срещу себе си държавата, която въ името на общото благо може да потиска още повече, защото следъ революциитѣ ще е необходимъ трудъ не само за да се поддържа живота, а да се поправи и онова, което революциитѣ въ своя ходъ сж разрушили. Въ такъвъ случай държавата може да преживѣе и по лоши дни, отколкото въ време на златния еталонъ

*

Соломонъ казва: — „Суета суетъ и всяческая суета“ Но така може да говори човѣкъ, който никога не е познавалъ Бога органически — той го е познавалъ само съ умътъ си и сърдцето си до нѣкъдѣ, но не и съ душата и духътъ си. Защото да изпълнишъ волята Божия не може да бжде суета.. Но Соломонъ види се като е писалъ това, е мислилъ само като единъ мждъръ човѣкъ, който е изпи-

талъ всички превратности на живота. И вѣрно е че всичко безъ Бога — Любовта, е праздно и суета.

*

Всичката вода дунавска не е на Дунава. Ако се влѣе и най-малката рѣка въ Дунава и тя има силата и пжтя на Дунава. Така е и съ човѣка и Бога.

*

Знанието бива механично, когато действува паметъта, навика, инстинкта; логично, когато действуватъ законитѣ на логиката безъ изпълнението.

Знание органично — тогава животъ и знание се покриватъ, въплотена целесъобразность, разумна и съзнателна.

*

Който иска да заповѣдва нѣкому, трѣбва да го храни и носи тѣй, както носи и храни ржката си или кракътъ си — другото е насилие, срещу което се отвърща съ насилие.

*

Радоститѣ и скърбитѣ на единъ обикновенъ животъ сж като долините и хълмоветѣ на единъ обикновенъ пжтешественикъ — лесни сж слизанията, трудни сж каченията. Но за единъ авиаторъ това е само разнообразие на пейзажа — толкова по-красиви, колкото контраститѣ сж по силни.

*

Когато една причина не обяснява всички явления („енергитизъмъ“ „психизъмъ“ и пр) то значи че тая причина сама е следствие на нѣкоя по-обща причина.

*

Ако постигнешъ това, което чакашъ — знаешъ.

*

За да премѣстишъ цѣло море достатъчно е да гребнешъ само едно канче вода отъ него.

Понѣкога азъ виждамъ странни хора: тѣ държатъ цѣла речъ на термометъра си, недоволни че той показва 0° (нула градуси). Ако запалятъ печката си, той веднага би промѣнилъ показанията си. Често ние се сърдимъ на резултатитѣ, вмѣсто да работимъ върху причинитѣ, които сж извикали тия резултати.

*

Опасно е да паднешъ отъ сто метра височина — но не всѣкога. Ако паднешъ за сто часа, тия сто метра ти не би и осетилъ че си се даже премѣстилъ. . .

*

Натрупанитѣ материали могатъ да бждатъ даже повече, отколкото сж потрѣбни, безъ обаче да сж една кжща. Нѣкои така натрупватъ тѣлата си, други — умоветѣ си.

Организираното нареждане има планъ, единство, последователностъ и възможностъ да се прояви като нѣщо полезно и разумно.

*

Формата се схваща въ момента, съдържанието се развърща въ пространството, а смисъла иска време, за да се схване.

*

Не питай кой има право и кой не. Знай — тамъ кждето е Доброто — тамъ е правото, тамъ е твоето мѣсто, па макаръ хиляди да сж противъ това.

*

Едни мислятъ че всичко това което е — трѣбва да е, и съ скръстени ржце чакатъ: — да се прояви Богъ — чудото. . .

Други пъкъ мислятъ, че сж родени да оправятъ свѣта и въ всичко се мѣсятъ, вѣчно негодуватъ, кипятъ, „управятъ“ . . .

Не чакай Господъ да слѣзе да нареди стаята ти — ти си я нареди. А чуждитѣ стаи остави на

мира, освенъ ако ти искатъ мнението или помощъ. Но да оправяшъ свѣта, който Богъ е направилъ, е безумие. Достатъчно е, ако ний оправимъ нашиятъ си собственъ свѣтъ...

*

Мнозина учени, мислятъ, че знаятъ повече отъ Христа и се усмихвватъ снизходително, когато четатъ въ евангелието, че демони и духове обсебили нѣкого. А имало е време, когато на сжщитѣ или подобни „учени“ ако имъ кажеше нѣкой, че въ човѣка и свѣта има едни малки микроби, които правятъ много пакости, тѣ, неможещи да ги видятъ, сжщо биха се смѣли. Но сега вѣрватъ, защото съ микроскопъ ги видѣха. Но и сега тѣ не сж видели освенъ частичното — микробитѣ — клѣткитѣ на тия „демони“ „духове“ и пр. а цѣлото т. е. цѣлостната имъ организация пакъ избѣгва отъ съзнанието имъ. Тѣ виждатъ „колелцата“ но не виждатъ „часовника“, защото часовника е пакъ колелца, но съединени посредствомъ една обединена около една цѣль и дея, която не е отъ категорията на колелцата, а отъ тая на цѣлото. И сега тѣ само констатираатъ известни микроби, безъ и да помислятъ, че всичкитѣ образуватъ нѣщо цѣло, организирано цѣло, а не само купъ клетки, безъ никаква връзка помежду имъ. То е все едно да се набутва козината на едно животно, да се опредѣля цвѣта и дължината, вида и пр., ограниченото а да се не вижда животното, което образува тая козина, благодарение само на ограниченото съзнание на наблюдателя.

*

Нашата „научна мисълъ“ обединява известни факти въ „причина“ и „следствие“, които могатъ да бждатъ обединени по още хиляди начини и да ни дадатъ невъобразимо различни и особенни резултати: — „свойства“, „явления“, „законали“. Ние знаемъ много малка частъ отъ възможноститѣ на природата. Напр. цинкъ и вжгленъ съ нишадъръ като туримъ,

казваме че се образува токът, който кара звънецът да дрънка, но нищо не виждаме отъ тия вътрешни отношения, а констатираме само външни факти съ известна последователностъ въ времето. Но дали тѣ сж единственитѣ и сжщественитѣ? Или тѣ сж само най-близкитѣ до нашето съзнание или до оная амплитуда на сътивни възможности, съ които разполага нашето развитие въ дадена епоха? . . .

И дали последователността въ времето на два процеса е и причинна връзка или се намираме само при съпадение на факти, които ние временно свързваме въ едно? Еднообразни движения на лъчка може при все това да даватъ начало на различни звукове. Или напримѣръ: щомъ стане 12 часа фабрикутѣ почватъ да свирятъ — но часовника не може да се смѣтне за причината на това свирене, защото часътъ може да сочи 12 безъ да свирятъ (празникътъ напр.) а и обратно може да се случи: безъ да е 12 да свирятъ — пожаръ напр. Не сме ли и ний тъй обединили свършено странични факти въ нашата съвременна наука, а сме пренебрегнали хиляди други още възможни и които на по-ограниченитѣ се струватъ да нѣматъ нищо общо помежду си.

*

Въ всѣка храна има положителна и отрицателна страна. И нѣщо, което расте и нѣщо, което умира, процесъ на асимилация и дезасимилация — това което се приобщава къмъ по-висшъ животъ, и това, което отпада.

Когато единъ човѣкъ яде, той взима отъ храната това, което му трѣбва, но само ако е въ нормално психично и физиологично състояние. Ако състоянието се измѣни, измѣня се и филтъра и тогава отъ приетата храна може да се филтриратъ частици, които да действуватъ като отрова на организмъ. Хората заболяватъ стомашно когато нервирани ядатъ нѣкаква храна. Значи, ние взимаме

отъ свѣта това, за което сме приспособени, а въ самата реалностъ има безкрайни възможности. Ако имаме сътива за звукъ, слухъ — звука ни е достъпенъ; ако имаме очи — свѣтлината. Но може би има още хиляди срѣди и възможности, които ние още даже непознаваме. И когато изработимъ свои нови органи, ще проникнемъ и въ съответнитѣ срѣди.

*

Когато монадата душа на човѣка е дошла въ вселената, тя най-първо е дошла въ физическия свѣтъ на слънцето, който му е формиралъ главата; после въ духовния (ангелския) който е формиралъ гърдитѣ и най-после на земята, която му е дала стомаха.

*

Който лови риба, хваща каквото му падне. Който купува — купува каквото иска!

*

Не туряй никого между себе си и Бога!

*

Ако искашъ да успѣешъ въ една работа, намери тая работа или аналогичното ѝ въ природата и влѣзъ въ връзка съ нея. И тогава силитѣ, които крепятъ и действуватъ въ онзи процесъ, тѣ ще оправятъ и свършатъ и твоята работа. Това е методъ, съ който си служатъ и въ магията. Когато единъ човѣкъ носи свѣтлината, силитѣ на слънцето му помагатъ, като действуватъ.

*

Братството не е само цель — то е резултатъ отъ приближаването къмъ Бога. Само тогава може да има правилни отношения между хората.

*

Богатъ е тоя, който знае какво има и е доволенъ отъ него, а беденъ — който се окайва — независимо отъ това, колко е богатъ.

Нашето безсилие иде отъ това, че ние говоримъ за това, което ще направимъ, вмѣсто да оставимъ сторенитѣ дѣла да говорятъ. Тѣхния езикъ е по-красноречивъ отъ всѣкакъвъ ораторъ!

*

Единъ човѣкъ ми разправи следния случай:

— „Веднѣжъ, когато се качихъ на планината съ единъ другаръ, стана нужда да разрѣжа единъ портокалъ съ които искахъ да се подкрепя.

— По малко му дай — чухъ гласъ въ себе си и азъ изкривихъ рѣзането на портокала.

— Защо развали Божествения законъ да гледашъ на него като на себе си?

Тогава видѣхъ що съмъ и ми стана много мжно, че съ толкова малко се съблазнявамъ. Но по-после се възрадвахъ, че поне Богъ ми отвори очитѣ, та видѣхъ погрѣшката си. За колко малко ние изгубваме равновесието и справедливостта си!

*

Понѣкога хората, които се оплакватъ отъ лошитѣ условия на живота, ми се струватъ като пжтници, които сж попаднали нощемъ въ блато — вървятъ тѣ цѣли часове и се оплакватъ отъ лошитѣ условия, а като съмне — виждатъ че блатото не е повече отъ стотина метра, но тѣ цѣлата нощъ сж се въртели изъ него. . . Ако имаха една свѣтлинка, която да ги оправи, тѣ биха го минали само за нѣколко минути. . . Така е и съ злото. Когато човѣкъ има ржководна идея, неговото блато сравнително лесно се минава.

*

Не е важно, че нѣкое знаме е носено отъ нѣкого по рано — стига то да заслужава — и знаменосеца, който сега го носи, да е достоенъ за него. Понѣкога казватъ че Учителя говорилъ сжщото, което и Христосъ казалъ. Но тѣ не разбиратъ, че тука въпроса не се отнася до думитѣ, които всѣки

може да прочете въ кое да е Евангелие, а въ **живота**, който живѣе Учителя и думитѣ на когото само потвърждаватъ тоя животъ, като изразъ на собственъ животъ, а не преповторения на миналото.

— „Говоря това, което видѣхъ въ Отца си“. — казваше нѣкога Христосъ. Така ще каже и всѣки другъ, който се сподоби съ великия животъ на Христа.

*

Ако единъ човѣкъ казва, че е ходилъ въ банка щедра и богата — и раздава пари — лесно ще го повѣрватъ.

Ако говори за златни находища — и джобоветѣ му сж пълни съ златенъ пѣсѣкъ и кжсове самородно злато — сжщо.

И ако нѣкой възвести че **Богъ е любовъ** — и изяви на дѣло тази Любовъ — хората сжщо ще му повѣрватъ, ако не заради думитѣ, които казва, поне за дѣлата, които прави.

И ако хората сега не вѣрватъ, то е защото само имъ говоримъ. На дѣлата, на фактитѣ вѣрватъ и най-голѣмитѣ материалисти и безвѣрници. . .

*

Аргументира се и се доказва лъжата, а истината се живѣе и опитва.

*

Свободата безъ обичъ е началото на злото.

*

Кжщата е голѣма, а прозореца малъкъ, но презъ него влиза свѣтлината на кжщата. Та и духовнитѣ хора сж малко, но безъ тѣхъ въ голѣмата държава би било тъмнина.

*

Въ физическия свѣтъ³ гледаме съ очитѣ си, а въ „другия“ свѣтъ — съ съзнанието си.

Колко много нещастия въ свѣта ставатъ само
за едно парче омирисано месо! . . .

*

Отъ Бога ще молишъ, отъ себе си ще ис-
кашъ, а на хората ще помагашъ!

*

Днесъ човѣкъ трѣбва да работи съ индивиду-
алното, колективното и универсалното съзнание,
ако иска да реши правилно задачитѣ си.

*

Най-смѣшно ми се вижда, когато хора ужъ
просвѣтени, искатъ да правятъ добро, да даватъ
свобода. . . чрезъ закони.

Злото става всѣки день безъ всѣкакви закони
и даже въпреки всѣкакви закони, които
запрещаватъ кражби, убийства и пр., а умниците
чакатъ... чакатъ закони за да направятъ нѣщо добро
или получатъ свободата си . . .

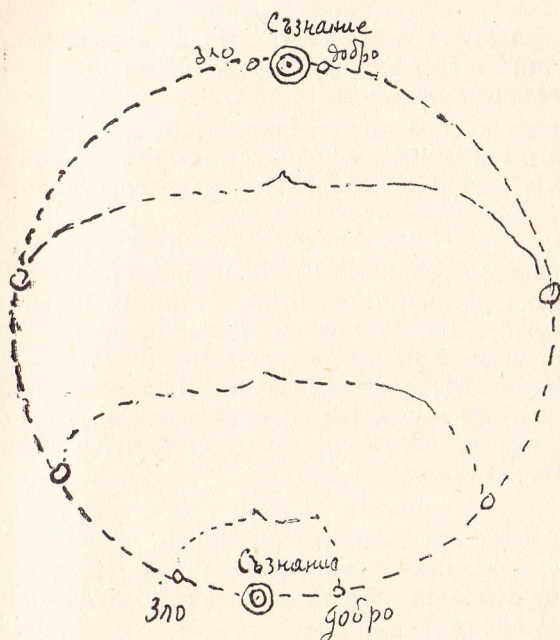
Това сж „културни“ абсурди, но нѣма кой да
имъ се смѣе. Всички „умни“ съвременници воюватъ
за тия прави закони и чакатъ отъ тѣхъ свобода.

А свободата е въ съзнанието на човѣка! въ съз-
нателната му връзка съ Бога.

*

„Злото и доброто“ сж начини на схващане,
полюси на диференциация, които служатъ да раз-
ширятъ „амплитудата“, „обема“ на човѣшкото съз-
нание и по този начинъ да го доведатъ до Един-
ството, което е и сжщината.

Символично бихме могли да изобразимъ това
така:

Значи, въ крайното си развитие се приближаватъ и сливатъ въ абсолютността. Тази крива линия на съзнанието я вземамъ, защото ние чловѣцитѣ не можемъ да се движимъ по безконечни линии — за насъ и безконечното се изразява въ конечно (кръгъ, сфера, хоризонтъ).

*

Германеца иска да му заповѣдатъ; французина — да го увлекатъ; англичанина — да го убедятъ — и тогава действува.

А българина? Той иска да го убедятъ като англичанина, да го увлекатъ като французина и

чакъ тогава да му заповѣдатъ — инакъ си остава на особено мнение.

*

На висшата мисълъ трѣбва да слугувашъ, а на нисшата — да господарувашъ, тогава ще дойде благоволенieto на Сждбата.

А сега е обратното и затова хората страдатъ — тѣ все искатъ това или онова отъ Бога — Той ги слуша, а тѣ самитѣ не слушатъ и не слугуватъ.

*

Когато преодолеешъ външнитѣ препятствия, ще дойдатъ вътрешнитѣ. Когато туришъ приятеля си на служба, ще видишъ че често неприятели, съ които си се борилъ за да го настанишъ тамъ, сж се премѣстили въ самиятъ него и той почва да прави сжщитѣ работи и създава противоречия, както и тѣ. А това сочи на разумния, че обективнитѣ причини не сж индивидуални.

*

У българитѣ мнозина говорятъ добре, даже отлично, но малцина сж които работятъ както трѣбва. Ето защо основата, новата основа трѣбва да е: Работата да говори!

*

Всѣко врѣме което си пропусналъ да мислишъ и работишъ за Бога и Неговата воля, изпълнена съ Любовь — е пропиляно време!

*

Когато страда човѣшкото, Божественото въ тебе расте.

*

Божественото е глава на всичко, както единицата начало на числата. Ако ги размѣстишъ и туришъ друго за начало на нѣщата — всичко останало ще се размѣсти и нѣма кой да го оправи.

Мнозина отричатъ Бога, защото не сж го видѣли. А и никой до сега не е видѣлъ никаква сила, а всички говорятъ и „употрѣбватъ“ и даже продаватъ сили (напр. електрическа). А и Богъ е сила и следователно не може да се види, а проявата му е въ всички други „сили“, съ които ние си служимъ въ живота и на първо мѣсто — самиятъ животъ!

Отъ невидимото зависи видимото!

Даже въ най-материалистиченъ свѣтъ отъ „довѣрието“, което никой не е видѣлъ, зависи всичката материална обстановка, която даватъ и която всички виждатъ: благодарение на довѣрието е и кредита, който имаме.

*

Хитлеръ и Мусолини сж рожби на онеоправданитѣ народи — тѣ сж реакцията на Сждбата срещу неправдата на победителитѣ. Но когато освенъ правдата, започне да ги стимулиратъ и желанията за власть надъ другитѣ и голѣмството — това е болестъта, която е погубила всички диктатори.

*

Диктатора е като единъ който ходи по обтѣгнато вжже: — всѣко падане отъ него е катастрофа! Равновесието — това е **справедливостъта**, която го крепи. Излѣзе ли отъ него, той е загиналъ.

*

Не засилвай чуждото зло съ твоего, сиречь не мисли зло за другия, защото тогава неговото зло и твоего тегнатъ заедно на везнитѣ на действителността.

*

Паданието на човѣка е станало когато въ неговото съзнание сж се появили два центъра вмѣсто единия — Богъ. Тогава кржга е станалъ елипса и заедно съ това се е нарушило равновѣсието и започнало движението. Но тогава тази елипса е прѣ-

секла други кржгове и влѣзла въ досѣгъ съ други по нисши животи (бацитѣ напр.) следствие отъ което сж били болеститѣ.

*

Мнозина четатъ книги и чакатъ откровения отъ тѣхъ. Дори нѣкои книги наричатъ свещени. Но въ книгитѣ има само пжтеки къмъ извора — а самиятъ изворъ и водата му сж вѣнъ отъ тѣхъ. И тоя, който не ги намѣри въ своето Божественно Себе — никжде нѣма да ги намѣри — а най малко въ книгитѣ, пѣкъ били тѣ и „свещенни“. . .

*

Когато единъ човѣкъ едно мисли и друго прави, той следъ време непременно ще дойде въ конфликтъ въ себе си, съ подсъзнанието, което е запазило въ своитѣ архиви мисълта и ще я върне като едно противоречие.

*

Свѣтътъ е единъ, схващанията много. Схващанията показватъ какъвъ е човѣка, а не какъвъ е свѣта!

*

Малкото не може да обхване и разбере голѣмото, освенъ частично и изопачено — то вижда себе си и обяснява себе си, а мисли че разбира другия. Това е неговъ стремежъ и осакатяване понѣкога.

*

Страданието е това, чрезъ което Голѣмото слиза и разбира малкото — то се ограничава и страда, а като обича — разбира и помага. Малкото въ стре-

межитѣ си да постигне голѣмото, може сѣщо да страда, но ако има любовь — страданието си отива.

*

Който иска самъ да се прослави, прилича на вода, която би искала да тече нагоре — остава сама и се намира противъ природнитѣ закони — Бога.

*

Всѣко разумно **Слово** е мостъ и стѣлба по която душитѣ се приближаватъ при Бога.

*

Търся Те. Зная — зовѣтъ ми стига до Тебѣ, но отговорѣтъ Ти не чувамъ. Ти ме чувашъ, защото всичко знаешъ, но защо азъ не мога?

Безъ свѣтлина непрогледна е нощта ми. А азъ бѣхъ свикналъ на слънце! Викамъ — а знамъ — напраздно, защото и нощта, която Ти си ми далъ, е сѣщо тѣй потрѣбна, както и слънчевитѣ дни. Че нали въ нощта ще никнатъ пѣпкитѣ, които ще разцѣфнатъ после? . . .

Жалба искахъ да ти кажа, Боже, а отъ устата ми молитва излиза! И отъ душата ми — благодарностъ. Защото въ свѣтлината си Ти — и въ тъмнината — Твоята надежда за онова, което иде.

Благословенно да бжде името Ти, защото съ Тебе и въ смъртта има животъ, а безъ Тебе и въ живота нѣма смисълъ.

*

И рече ми: — Стани и възхвали Бога, защото днесъ чловѣкъ възхвали човѣка. И станахъ и казахъ:

Боже мой, Ти който си ме извлѣкалъ отъ тъмнитѣ на Битието за да ме пратишъ въ тоя свѣтъ — благодаря Ти!

Боже мой, Ти който си ми показалъ Пжтя и си ми далъ свѣтлина да вървя по него — благодаря Ти!

Боже мой, Ти който си ми далъ живота и си турилъ тоя неугасимъ стремежъ къмъ Твоята Истина — благодаря Ти!

Боже мой, ти който си ме сподобилъ съ Твоятъ образъ — да любимъ тѣй, както Ти любишъ — благодаря Ти!

Благодаря Ти, че Ти и на небето и на земята еднакво промишлявашъ за всички!

Аминъ!

ПО ВАЖНИ ПОГРЪШКИ

Стр.	редъ	вмѣсто	да се чете
12	2 отгоре	които я носили	които сж я носили
21	17 отдолу	да ни прати	да ни пречи
23	5 „	умствено	внимателно
25	14 отгоре	които се събудятъ	когато се . . .
37	13 „	като е резултатъ	като резултатъ
41	11 „	като той	като Той

КНИГАТА „ВЪ СВЪТЛИНА-
ТА НА УЧИТЕЛЯ“ ОТЪ
ЛЮБОМИЛИ Е ОТПЕЧА-
ТАНА ВЪ ПЕЧАТНИЦА „БРАТ-
СТВО“, СЕВЛИЕВО ВЪ 1940 г.

